

Merkez Bankası'na
keyfi müdahale...

AKP-Erdoğan iktidarını işçi ve emekçiler görevden alacak!

Ekonomik kriz derinleşip işçileri-emekçileri daha ağır sefaletle mahkum ederken, on milyarlarca doları silahlanmaya yatıran AKP-MHP koalisyonu, S-400 sistemini Rusya'dan satın aldı. 4 milyar dolara mal olan bu sistemin ne işe yarayacağı, hangi 'tehdidi' önlemek için gerekli olduğu belli değil.

Yayılmacı-saldırgan bir dış politika izleyen sermayenin demir yumruğu saray rejimi, Suriye, Irak gibi komşu ülkeler başta olmak üzere, bölge halkları için bir tehdit oluşturuyor. S-400'lerin satın alınması, bu uğursuz politikanın devam edeceğine işaret ediyor. **s.5**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 27
19 Temmuz 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Tek seçenek mücadele!

Tek yol devrim!

İşçi sınıfı faturayı ödemeyi reddetmeli!

İşçi sınıfı her tür faturanın saraylarda sefahat sürenlerle sermaye tarafından ödenmesi için örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir.

Sermaye peşkeşler, işçi ve emekçilere yeni saldırılar

Saldırı hazırlıklarına karşı işçi ve emekçiler örgütlenerek hazırlanmalı, sermayenin "kalkınma" planlarının faturasını ödemeyi reddetmelidirler.

İmamoğlu'nun kreş vaadi ve TÜSİAD'ın raporu

İmamoğlu'nun TÜSİAD destekli kreş vaadinin sermayenin taleplerini karşılamak eksenli yürüyeceği görülmektedir.

Tek seçenek mücadele...

Tek yol devrim!

Tekrarlanan İstanbul seçimlerinin üzerinden üç hafta geçmesine rağmen, seçim sonuçları çeşitli tartışma ve gelişmeler üzerinden gündemdeki yerini korumaya devam ediyor.

Burjuva cepheye Erdoğan yönetimi ile düzen muhalefeti arasında iki ayrı kampa bölünmüş olan düzen siyasetinin akıbetine dair çeşitli senaryolar yazılıp-çiziliyor. Mevcut dengelerin hangi yöne doğru ilerleyeceği, kurulmak istenen tek adam rejiminin meşruiyeti, AKP bünyesinde yaşanan krizin ne boyutlara ulaşacağı, kartların hangi biçimde yeniden dağılacağı, Erdoğan yönetiminin olası hamleleri vb. soru ve sorunlar düzen siyasetinin ana gündemlerini oluşturuyor.

Seçimlerden politik-moral üstünlükle çıkan burjuva muhalefet, daha ilk andan itibaren Erdoğan yönetimi şahsında cişimleşen tek adam rejiminin meşruiyetini tartışmaya açmış bulunuyor. Ancak bu tartışmaların sınırları bellidir. Düzen muhalefeti elde edilen "seçim başarısı"nı yeni bir hamleye çevirmek yerine tek adam rejiminin/sisteminin yaşadığı çıkmazları hafifletecek kimi yeni düzenlemelerle düzen siyasetini rahatlatan bir politik hat izlemektedir. Buna rağmen gerici-faşist iktidar bloku, düzen muhalefetine sistemin gerilimlerini yatıştırmaya ve yumuşatmaya yönelik tüm bu girişimlere karşı bilinen çizgisinde ısrar etmektedir. Bu tutum kaçınılmaz olarak düzen siyasetinin yaşadığı krizi derinleştiren bir rol oynamaktadır. Hem AKP'nin içinden çıkacak yeni parti girişimlerinin hem de İmamoğlu şahsında burjuva muhalefetin yarattığı yeni "alternatif" in varlığının önümüzdeki dönem içinde düzen siyasetinde yeni gerilimleri ve kırılmaları gündeme getirmesi muhtemeldir.

SOLDA 3. YOL TARTIŞMALARI

İstanbul seçimlerinden politik-moral üstünlükle çıkan bir diğer kesim ise, toplumsal muhalefetin bir bölümünü temsil eden ilerici-sol güçler oldu. Reformist so-

lun büyük bir bölümü "CHP eksenli düzen muhalefetine bağlanan umutlar"la beslenen temelsiz beklentilerin girdabına kapıldılar. Düzen muhalefetinin seçim başarısını kendi "zaferleri" olarak kutlamaları bunu göstermektedir. Ayrıca 24 Haziran seçiminden ardından ortaya koydukları çeşitli söylem ve yaklaşımlarıyla bu tutumlarını daha da derinleştirdiler.

Seçim sürecinde "Erdoğan yönetimini geriletmeyi" esas alan bu güçler, seçim sonuçları üzerinden önümüzdeki dönemde "nasıl bir yol izleneceği" tartışmalarını hızla gündemlerine aldılar. Solun önemli bir kesimini oluşturan ve İstanbul seçimlerinde kritik bir rol oynayan HDP eksenli reformist blok, özellikle Abdullah Öcalan'ın seçimlerden kısa bir süre önce kaleme aldığı mektubu da esas alarak "3. Yol" tartışmasını yeniden gündemleştirdiler. "Yeniden" diyoruz, zira "3. Yol" ya da "3. Cephe" tartışmaları yeni değil. Özellikle 2000'li yılların ilk yarısında, yine bizzat Abdullah Öcalan tarafından gündeme getirilen "Zeytin Dalı" projesinin seçim eksenini de "3. Cephe" çizgisi oluşturuyordu. Rejim krizinin o günkü görünümü üzerinden ikiye bölünmüş olan düzen siyasetine, üçüncü bir alternatif olabilme yaklaşımı idi 3. Cephe tartışmaları. Öyle ki, kimi Kürt siyasetçiler HDP'nin kuruluş ilkelerinden birisinin doğrudan 3. Yol çizgisi olduğunu dile getiriyorlardı (bugün bu değerlendirmeler tekrar gündeme getiriliyor).

Zamanın Prodi'si örnek alınarak şekillendirilen Zeytin Dalı Projesi, gelişmelerin de seyrine bağlı olarak kimi zaman Syriza, kimi zaman Podemos, kimi zaman ise Hugo Chavez Venezuelası'nda yaşa-

nan gelişmelerden güç alan reformist sol içinde düzen siyasetinde bir alternatif olma umudunu hep diri ve canlı tuttu.

Bugün de özellikle İstanbul seçimleri benzer bir umudu reformist solda yeniden yeşertmiş, 3. Yol tartışmalarını ise solun gündemine bir kez daha sokmuş bulunuyor. Yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız "3. Yol" yaklaşımı, solun önemli bir kesiminin parlamentarist çizgiye oturduğu dönemin ürünü olarak düzen siyasetinin çatlaklarında siyaset yapmayı esas alan bir politik platformdur. Günümüzde ise, özellikle darbe girişimi ve faşist tek adam rejimine geçiş sürecinin startının verilmesiyle birlikte düzen siyaseti bir kez daha iki ayrı kampa bölünmüş, bölünmede reformist solun önemli bir kesimi CHP merkezli düzen muhalefetinin arkasına yedeklenmişti. "AKP'yi geriletme" perspektifinin dolaşmaz bir ürünü olan bu yaklaşımın temelinde ise, programatik olarak siyasal konumunu düzen sınırlarına hapsetme ve parlamentarizmin batağına saplanmış olma gerçeği yatmakta idi.

24 Haziran İstanbul seçimlerinde Erdoğan yönetiminin sarsıcı bir darbe alması, iktidar ile düzen muhalefeti ekşenine oturan rejim krizinde dengeleri değiştireceği beklentisini güçlendiren bir etken oldu. İki ayrı kampa bölünmüş olan düzen siyasetinde yeni alternatiflerin tartışmaya açılması, kurulmak istenen tek adam rejiminin meşruiyetinin masaya yatırılması vb. gelişmeler, parlamentarist solda bir kez daha alternatif olma umutlarını depreştirdi. Abdullah Öcalan'ın mektubu ile birlikte daha yüksek sesle bir kez daha dillendirilen 3. Yol

tartışmalarının gerisinde bütünlüğü içinde bu gelişmeler yer almaktadır.

SINIFA KARŞI SINIF, DÜZENE KARŞI DEVRİM!

İstanbul seçimlerinde ilerici ve sol güçlerin önemli bir rol oynadığı, özellikle HDP eksenli reformist blokun seçimlerin sonucunda belirleyici bir yer tuttuğu açık. Toplumsal mücadele süreçlerinin böylesi kritik evrelerinde ilerici-sol güçlerin oynadığı bu türden roller elbette önemli bir yerde duruyor.

Fakat öte yandan Prodi, Syriza, Podemos vb. yakın dönem örnekleri üzerinden de görüleceği üzere, parlamentarist sol, toplumsal mücadelelerin geliştiği koşullarda dalga kıran rolü oynamakta, toplumda gelişen devrimci mücadele dinamiklerini ve imkanlarını parlamentarist zeminlere taşıyarak köreltmektedir. İstanbul seçimlerinin hemen ardından bu tarihsel gerçeği hatırlamak ve hatırlatmak, sınıf ve emekçi kitleleri uyarmak bakımından hayati bir önem taşımaktadır.

Seçimlerin ardından oluşan tablo ise, tüm temel ve toplumsal sorunlar üzerinden sınıf eksenli bir mücadele geliştirmenin, düzene karşı devrim alternatifini öne çıkarmanın önemini ayrıca teyit etmiş bulunuyor. Bu yönüyle, gerek iktisadi-sosyal planda olsun, gerekse siyasal süreçler-gelişmeler üzerinden yaşansın; günümüz Türkiye'sinde var olan tüm temel toplumsal-siyasal sorunların gerçek ve kalıcı bir çözüme kavuşmasının yolu işçi sınıfının bağımsız devrimci çizgisini ve tutumunu her cepheden geliştirmeyi ve örgütlemeyi esas almayı gerektirmektedir.

Gerek düzen siyasetinin "yeni alternatif" arayışları gerekse de reformist solun "3. yol" siyaseti işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunun yolunu açamaz. Kurtuluşun ve çözümünün tek yolu, düzene karşı devrimci sınıf çizgisinde ısrarla ve kararlılıkla atılacak adımlardan geçmektedir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/27 * 19 Temmuz 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Taşakadın Yassıören Cd. No:75/1 Taşakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

S-400'ler sermayeye lazım...

İşçi sınıfı faturayı ödemeyi reddetmeli!

Ekonomik kriz derinleşip işçileri-emekçileri daha ağır sefalet mahkum ederken, on milyarlarca doları silahlanmaya yatıran AKP-MHP koalisyonu, S-400 sistemini Rusya'dan satın aldı. 4 milyar dolara mal olan bu sistemin ne işe yarayacağı, hangi 'tehdidi' önlemek için gerekli olduğu belli değil.

Yayılmacı-saldırgan bir dış politika izleyen sermayenin demir yumruğu saray rejimi, Suriye, Irak gibi komşu ülkeler başta olmak üzere, bölge halkları için bir tehdit oluşturuyor. S-400'lerin satın alınması, bu uğursuz politikanın devam edeceğine işaret ediyor.

S-400'ler etrafında yaşanan tartışmalar yeni değil. ABD ile savaş aygıtı NATO, S-400 füze sisteminin alınmasına karşıydı. Zira "düşman güç" kabul ettikleri Rusya'nın silahlarının bir NATO devletinde konuşlanmasının gelecek açısından sorunlara yol açacağını öngörüyorlar. Bundan dolayı Rusya ile yapılan S-400 anlaşmasının iptal edilmesini istediler. Yıllarca yalvarmasına rağmen ABD'den Patriot sistemlerini almaya muvaffak olamayan saray rejimi ise Rusya ile yaptığı anlaşmayı iptal edemiyor. Zira hem ekonomik alanda büyük bir zarara uğrayacak hem Rusya ile gerilim yaşamaktan kaçınıyor.

İddia edilenin aksine, AKP şefi S-400'leri Washington'daki efendilerine "meydan okumak" için almıyor. Onlara yalvararak sistemin alınmasına onay vermelerini istiyor. Osaka'daki G20 zirvesinde Trump'la yaptığı görüşmede, 40 milyar dolarlık uçak alımı için anlaşarak S-400'ler için icazet satın alması, ABD karşısındaki duruşun nasıl da utanç verici olduğunu gözler önüne seriyor.

ABD'ye "meydan okuyan" kimi hamasi nutuklar atılsa da ilişkilerin "efendi-uşak" tarzında devam ettiğini ispatlayan pek çok veri var. Uçak alımı için 40 milyar doları Amerikan silah tekellerinin kasalarına akıtma taahhüdünde bulunmak ilişkilerin mahiyetini anlamaya yeter. Dolayısıyla S-400'lerin alınmasında gösterilen ısrar, uşağın efendisine isyan etmesinden kaynaklanmıyor. Silahlanma hırsının dizginlenemez boyutlara varması Rusya ile anlaşmayı getirdi. Verili koşullarda ise rejim Rusya ile bozuşmayı göze alamıyor.

İşçi sınıfı hem silahlanmaya hem yayılmacı politikalara karşı durmalı hem de her tür faturanın saraylarda sefahat sürenlerle sermaye tarafından ödenmesi için örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir.

Nitekim S-400'lerin ilk partisinin teslimatıyla saray rejiminin paçaları tutuştu. Çünkü ABD'nin yaptırım uygulaması halinde krizdeki ekonominin çökeceğini biliyorlar. Bundan dolayı alelacele "yaptırım olmayacak" açıklamaları yapılmaya başlandı. Bu açıklamaların bir yönü kendini avutmaktır. Diğer yönü ise, 40 milyar dolarlık uçak alımı karşılığında Trump'ın "yaptırım yok" vaadine dayanıyor. Ama ne yaptırım salt Trump'ın yetkisinde ne Trump sözüne güvenilecek biri. Nitekim Washington'dan yapılan tehdit içerikli açıklamalar saraydaki tedirginliği derinleştiriyor. Zira bu süreci yaptırımsız atlamak hiç de kolay değil. Bu tablo, "ABD'ye meydan okuma" söyleminin kofluğunu gösteriyor.

Dinci-gericilikten ABD'ye meydan okuma beklemek zaten abesle-iştigaldir. Zira dinci akım ortaya çıkış anından bu yana ABD emperyalizmine hizmet etti ediyor. T. Erdoğan ile müritlerinin "ata" kabul ettikleri Adnan Menderes, Kore savaşına asker göndererek NATO'ya giriş kapısını açmıştı. CIA organizasyonu olan komünizmle mücadele derneklerinin militanlığını yapan bu gerici akım, 2003 Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) "ılımlı İslam modeli" diye halklara pazarlanmak istendi. Ancak mal çürük olduğu için alıcı bulamadı. T. Erdoğan'ın ABD-İsrail pa-

tentli BOP'un "eşbaşkanı" olmakla iftihar ettiğini vaaz etmesi, sadakatin derinliği hakkında fikir veriyor. Son yıllarda efendi-uşak arasında bazı gerilimler yaşansa da ilişkilerin özünde bir değişiklikten söz etmek mümkün değil.

Silahlanma için büyük servetleri çarçur eden saray rejimi, aynı anda hem ABD hem Rusya ile iş birliği yaparak, güya iki güç arasındaki çatışmadan faydalanmaya çalışıyor. "İki ipte oynayan cambaz" misali manevra yapan saray rejimi, bu konuda da yolun sonuna yaklaşmış görünüyor. Zira bu alanı istismar etmenin sınırları var. AKP şefiyle müritleri bu sınırları epey aştılar. Son gelişmeler bu işgüzarlığın faturasını ödeme döneminin geldiğine işaret ediyor.

Sarayda sefahat sürerken on milyarlarca doları silah şirketlerinin kasalarına pervasızca akıtanlar, iş fatura ödemeye gelince hiç üstlerine alınmıyorlar. Derinleşen krizi Merkez Bankası'nın yedek fonlarını yağmalayarak durdurmaya çalışan saray rejimi, ülkeyi ABD-Rusya arası çatışmanın arenasına çevirdi. Bunun ise, öngörülmesi zor bedellerinin olacağı kesindir. Diğer şeyler bir yana S-400'lere 4 milyar dolar, ABD'den alınacak uçaklara 40 milyar dolar ödenecek olması, faturaların nasıl da devasa boyutlarda olacağı-

nı gözler önüne seriyor.

İçeride kapitalistlere dışarıda emperyalistlere çalışan bir rejim, doğası gereği her faturayı işçi sınıfı ile emekçilere ödemek isteyecektir. Tıpkı AKP-MHP koalisyonunun yaptığı gibi... Hedefleri bu olmakla birlikte sonucu sadece onlar belirlemeyecek. Yayılmacı hırslar için toplumsal servetin Amerikan-Rus silah tekellerinin kasalarına akıtılmasına emekçilerin göstereceği tepki de büyük bir önem taşıyor.

AKP-saray rejiminin yayılmacı politikalarının, ülkeyi ABD-Rusya arası çatışmanın arenasına getirmesinin işçi sınıfının sorunları ya da talepleriyle uzaktan yakından bir alakası yoktur. Hal böyleyken rejimin tüm hazırlıkları-planları, faturayı işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkmaya dayalıdır. Bu faturayı ödemek ise zaten yaygın olan sefaleti daha da derinleştirecektir.

İşçi sınıfının çıkarları silahlanma ya da komşu halkların tehdit edilmesinde değil, halklar arasında kardeşliğin-dayanışmanın geliştirilmesindedir. Dolayısıyla işçi sınıfı hem silahlanmaya hem yayılmacı politikalara karşı durmalı hem de her tür faturanın saraylarda sefahat sürenlerle sermaye tarafından ödenmesi için örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir.

11. Kalkınma Planı...

Sermayeye peşkeşler, işçi ve emekçilere yeni saldırılar

2019-2023 dönemini kapsayan 11. Kalkınma Planı TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'ndan geçti. İçinde pek çok güzellere barındıran bu planla, "daha fazla değer üreten, daha adil paylaşan, daha güçlü ve müreffeh" bir Türkiye vizyonu pazarlanıyor.

Ekonomik krizin yıkıcı etkilerinden bunalan işçi ve emekçilere masal niyetinde vaatler sunulurken, planda esas olarak sermayenin ihtiyaçları temelinde hedefler yer alıyor. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin işlevselliğinin tartışıldığı şu günlerde, hazırlanan bu ilk kalkınma planında büyük "değişimler" vadediliyor.

Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay planda yer verilen 15 yıllık perspektifi açıklarken yerli ve yabancı sermayeye mesaj veriyor: "Bu kapsamda hukukun üstünlüğü, demokrasi, temel hak ve hürriyetlerin güçlendirilmesi, hukuk devleti, demokratikleşme ve iyi yönetim anlayışının pekiştirilmesi ve kurumsallaştırılması; uluslararası iş birliklerinin ve stratejik ortaklıkların güçlendirilmesi ve AB üyelik hedefinin sürdürülmesi; ekonomide istikrar ve sürdürülebilirlik; verimlilik temelli, sanayi ağırlıklı, ihracata dayalı nitelikli büyüme; aktif sanayi politikaları; imalat sanayinde yapısal dönüşüm ve sektörel odaklılık; tarım, turizm ve savunma sanayinin öncelikli gelişme alanı olması; beşeri ve sosyal yapının her bakımdan güçlendirilmesi, daha yeşil bir Türkiye ve medeniyet temelli şehirleşme; uluslararası ve çok taraflı kalkınma iş birliklerinin güçlendirilmesi 15 yıllık perspektifin temellerini oluşturmaktadır."

2023 hedeflerinin pek inandırıcılığı kalmayınca artık 2033 yılına kadar süre-

cek 15 yıllık perspektiflerden bahsedilmemektedir. Gerici-faşist iktidar sözcüleri kendi iktidarlarına zaman kazandırmak isterlerken, işçi ve emekçileri de hala beklentilerle oyalama peşindeler.

Son "kalkınma planı"nda belirtilen hedefler, aslında Türkiye gerçekliğini özetlemektedir. Her ne kadar bol keseden vaatler savrulsa da yine de 2014 yılındaki 10. Kalkınma Planı'yla kıyaslandığında, hedeflerin küçüldüğü görülmektedir. Zira 10. Kalkınma Planı'nda belirlenen 2023 hedeflerinde GSYH'nin 2 trilyon dolara çıkartılması beklenirken, şimdi bu hedef 1 trilyon 80 milyar dolara düşürülmüştür. İhracatın 500 milyar dolara çıkarılması hedefi ise 226,6 milyar dolara çekilmiştir. İşsizliğin yüzde 5'e düşürülmesi hedefi de 9,9'a çıkmıştır. Geriye çekilen bu rakamlarla Türkiye'nin "en

yüksek insani gelişmişlik seviyesindeki ülkeler arasına girmesi" hedefine ulaşacağı umuluyor! Bu yalanlara inandırılmak istenen işçi ve emekçileri ise ciddi bir saldırı programı bekliyor.

Plana göre, sosyal güvenlik sisteminin değiştirilerek "değişen işgücü piyasası koşullarına ve çalışma şekillerine uyumlu hale getirilmesi" hedefleniyor. Böylelikle esnek ve güvencesiz çalışma biçiminin kalıcı hale getirilmesi sağlanarak, kısıtlı halinde kalan sosyal hakların gaspının hedefe konulduğu anlaşılıyor. Buna ek olarak "tamamlayıcı emeklilik" adı altında özel şirketlerin bu alanda etkinliklerinin artırılması hedefleniyor. Bireysel emeklilik sistemine geçişte istediklerini elde edemeyince bu sefer de "Kişilerin emeklilik gelirlerinin artırılmasını teminen kamu emeklilik sistemi

dışındaki diğer emeklilik sistemlerine katılım(ın) teşvik edileceği" belirtiliyor.

Öte yandan kıdem tazminatına göz dikmeye de devam ediyorlar. Planda kıdem tazminatı konusu "hem yurtiçi tasarrufların artırılması hem de istihdam ve çalışma hayatı başlıkları altında" yer alıyor. Bireysel emeklilikteki otomatik katılım sisteminin kıdem tazminatı fonu ile entegre edileceği belirtiliyor.

Planda, kayıt dışılıkla mücadele ve istihdamı artırma gibi aldatmacalar eşliğinde patronlara büyük kolaylıklar ve kıyaklar sunulmaya devam ediliyor. Esnek çalışma biçimlerinin kalıcı hale getirilmesiyle birlikte "kolay işverenlik uygulamalarının yaygınlaştırılacağı" ve istihdam teşviklerinin süreceği söyleniyor.

Kadınlara istihdam yalanıyla da esnek istihdam biçimlerini yaygınlaştırmak istiyorlar. Bu şekilde güvencesiz esnek çalışma biçimleri bir lütufmuş gibi gösteriliyor. Ayrıca "toplumsal cinsiyet eşitliği" kavramının, 11. Kalkınma Planı'nda tümden çıkarıldığı görülüyor.

Görüldüğü üzere sermayenin çıkarları doğrultusunda hazırlanmış bu planla işçi ve emekçileri çok ciddi saldırılar beklemektedir. Bu saldırı hazırlıklarına karşı işçi ve emekçiler örgütlenerek hazırlanmalı, sermayenin "kalkınma" planlarının faturasını ödemeyi reddetmeli, hakları ve geleceklerine sahip çıkmalıdırlar.

6 aylık bütçe açığı geçen yılı yüzde 70 geçti

Hazine ve Maliye Bakanlığı Haziran ayı bütçe dengesini açıkladı. Buna göre bütçe, 2019 Haziran'ında 12,1 milyar lira açık vererek geçen yılki 25,6 milyar liranın altında kaldı. Buna karşın, 6 aylık dönemde, geçen yıla kıyasla bütçe açığı yüzde 70 artış kaydetti. 2018 Ocak-Haziran döneminde 46,1 milyar lira olan bütçe açığı, bu yılın aynı döneminde

78,6 milyar lira oldu.

Faiz dışı açığın geçen yılın iki katını da aşması dikkat çekti. 2018 yılı Ocak-Haziran döneminde 12,3 milyar TL faiz dışı açık veren bütçenin bu yılki faiz dışı açığı 27,8 milyar lirayı buldu.

6 aylık bütçe gelirleri geçen yıla kıyasla yüzde 14 arttı ve 403 milyar lira oldu. Vergi gelirleri bunun dörtte üçünün

oluşturdu. Geçen yıla kıyasla yüzde 4,4 artan vergi gelirleri 307,7 milyar liraya çıktı.

6 aylık bütçe giderleri geçen yıla kıyasla yüzde 20,5 artış kaydederek 481 milyar liraya yükseldi. Faiz dışı giderler yüzde 17,7 artarak 430,8 milyar lira oldu. Faiz giderleri ise 28 milyar liradan 50 milyar liraya yükseldi.

Merkez Bankası'na keyfi müdahale...

AKP-Erdoğan iktidarını işçi ve emekçiler görevden alacak!

Türkiye'deki ekonomik sorunların, krizin ve daralmanın nedeni bulundu: Merkez Bankası Başkanı! Cumhurbaşkanı Erdoğan da TCMB başkanını görevden alarak yerine kendi yardımcısını atadı. Ekonomik krizin faturası işçi-emekçilere kesilmeye devam ederken, bir fatura da Merkez Bankası Başkanı'na kesilmiş oldu.

Bu müdahale ekonomistler açısından kapitalist piyasa düzenine sınırlı da olsa var olan güvene yeni bir darbe olarak görüldü. Erdoğan'ın ekonominin başına Damat Berat Albayrak'ı geçirmesinden sonra bu hamle ile de ipler fazlasıyla tek elde toplanmaya devam ediyor.

Yaşananlar aynı zamanda mevcut sistemin keyfiyetini de bir kez daha tes-cilliyor. Yetkilerin tek elde toplandığı "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi"nde her şey gibi kamu yöneticilerinin kaderi de AKP şefinin iki dudağı arasında. Cumhurbaşkanı, yayınlanan bir KHK'de yer alan "Cumhurbaşkanınca süreli atanan üst kademe kamu yöneticileri, ilgili kanunlarda öngörülen görevden alma gerekçeleri yanında kurumsal hedeflere ulaşamaması nedeniyle de süreleri tamamlanmadan görevlerinden alınabilirler" ibaresine dayanarak, keyfi görevden almaları başvurabiliyor. Bu ise dolaysız yoldan iktidarın isteklerine göre hareket eden, görevlerini korumak adına hizmette sınır tanımayan bir memurlar ve bürokrasi ordusunu yaratıyor.

Merkez Bankası'nın önceki faiz arttırımı kararlarını eleştiren Erdoğan'ın ekonomide de istediği gibi at koşturabilmesi

için Merkez Bankası'ndaki Murat'ı değiştirmesi gerekiyordu. Murat Çetinkaya gönderildi, yerine Murat Uysal getirildi. TCMB Başkanı olarak atanan Murat Uysal, yüksek lisans tezinde birçok akademisyenden intihal yapmasıyla gündemde kendine epeyce yer buldu.

Bu değişikliğin ekonomik gidişata burjuvazi adına çare olmayacağı açıktır. Ekonomik kriz ne TCMB'nin aldığı kararların sonucudur ne de bu krizin içinden onun aldığı kararlarla çıkılabilir. Üretimde daralma rekorlarının kırıldığı, enflasyonun dizginlenemediği, işsizlik rakamlarının arttığı, ekonomik ve siyasal olarak dışa bağımlılığın devam ettiği yerde ekonomik krizin çıkıp çıkmayacağı değil, ne zaman çıkacağı tartışma konusu olabilir ancak.

Erdoğan AKP'si içinse sorun zaten günü kurtarmaktır. Bunu da faturayı işçi-emekçilerin sırtına yıkarak yapmaktadır. Sermaye ve AKP, resmen işçi-emek-

çilerden toplanan vergiler ve fonlarla besleniyor. Teşvik ve vergi affı adı altında sermaye rahatlatılmaya çalışılıyor. Faizlerin düşürülmesi ile yandaş sermayeye düşük faizli kredi imkanı sunulması da gündemlerindedir. Keza sermayeye büyük kıyak anlamına gelen "Torba Yasa" ile fatura işçi ve emekçilere kesilmeye, sermaye rahatlatılmaya, bütçe açıkları kapatılmaya çalışılmaktadır.

Sıcak para ihtiyacının ise ihtiyat akçesinden, var olan ve oluşturulan fonların genişletilmesi ile karşılanması hedeflenmektedir. Devletin kefen parası olarak adlandırılan ihtiyat akçesinin hazineye devredilmesi, esasında ekonominin kefenlik durumunu ortaya koyuyor. Varlık Barışı'nın 6 ay daha uzatılması da sıcak para ihtiyacının ne denli yakıcı olduğunu gösteriyor. Bu uzatma ile kara para aklamanın da önü açılıyor. Yurtdışında bulunan para, altın, döviz, menkul kıymet ve diğer sermaye piyasası araçlarını 31 Ara-

lık 2019'a kadar Türkiye'deki bir banka veya aracı kuruma bildirenlere "Nereden buldun?" sorusu sorulmayacak. %1 vergi kesilecek ve vergi incelemesi de yapılmayacak.

Ekonomist Mustafa Sönmez bu hamlelerin kalıcı ve ekonomide yeni bir büyüme ivmesi yakalatacak, istihdam ve gelir yaratacak adımlar olmadığını, "yükü halk sınıflarının üstüne yıkmak" olduğunu ifade ediyor.

Öte yandan "torba yasa"yla yurtdışına çıkış harcı 15 liradan 50 liraya çıkarılıyor. Daha önce olduğu gibi 15 lira yine toplu konuta gidecek, 35 lira ise bütçeye aktarılacak.

"Torba"daki bir diğer düzenleme yine sermayedarları ihyaya yönelik. Buna göre, finansal güçlük yaşayan firmalara iki yıl boyunca teşvikler verilecek, borçlarını yeniden yapılandırması sağlanacak. Cumhurbaşkanı isterse bunu 2 yıl daha uzatabilecek.

Erdoğan ve avnesi bütün bu adımlar ile büyük bir açmazın içinde olduklarını ilan ediyorlar. Ekonomik gidişatın bütün sorumluluğunu da enflasyon hedefini tutturamayan, Erdoğan faiz indirimi istediğinde yapmayan TCMB eski başkanına yüklüyorlar. Toplumda faiz indirimi yapıldığında enflasyonun düşeceği yanlışması yaratıyorlar.

Şimdi sormak lazım, 2023 hedeflerini küçülten kendileri değil mi? İşsizlik hedeflerini, enflasyon hedeflerini, bütçe açığı hedeflerini tutturamayanlar kendileri değil mi? Özcesi görevden alınması gereken bizzat Erdoğan-AKP yönetimidir ve bunu gerçekleştirecek güç de işçi sınıfı ve emekçilerdir.

Merkez Bankası'nın yeni başkanından faiz indirimi sinyali

Merkez Bankası Başkanı Murat Uysal, AA'ya verdiği demeçte, Merkez Bankası'yla ilgili yapılan son düzenlemeler, enflasyon, ödemeler dengesi, para politikası, ekonomideki gidişata dair pek çok konu üzerine konuştu.

Murat Uysal, Merkez Bankası'nın "ihtiyat akçesi"nden 40 milyar liraya yakın bir tutarın Hazine'ye devriyle ilgili "Mevzuat altyapısı Türk Ticaret Kanunu ile uyumlaştırılmaktadır" ifadelerini kullandı. Özellikle tartışma konusu olan Merkez Bankası'nın rezervlerinin yeter-

liliği üzerine de konuşan Uysal, Merkez Bankası'nın enerji ithalatçısı şirketlere döviz sattığını dile getirerek önümüzdeki dönemde "rezervleri güçlendirmek" adına "revizyona gidebileceklerini" öne sürdü.

Genel olarak, enflasyon, büyüme vb. ekonomik görünümde iyileşme olduğu yönünde iddialarda bulunan Uysal, para politikasıyla ilgili faiz indirimi sinyali verdi. "Bütün bu gelişmeler para politikasında hareket için bir manevra alanı oluşturduğuna işaret ediyor" diyen Uysal

sözlerini şöyle sürdürdü:

"Elbette enflasyondaki olumlu eğilimin devamını sağlamak için para politikasının temkinli bir duruş sergilemeye devam etmesi önem taşıyor, ancak burada sıklık derecesini nominal değil reel faizler üzerinden tanımlamak daha doğru olur. Enflasyon görünümünü etkileyen bütün faktörleri yakından izleyerek, gerek beklentiler gerekse kendi projeksiyonlarımızı dikkate alan makul bir reel getirinin korunduğu bir çerçeveyi esas alacağımızı ifade edebilirim."

“Ağaç Dikme Bayramı”

Türkiye’de hükümet “çevreci” adımlarına bir yenisini daha ekledi. AKP şefi Erdoğan bir günü “Ağaç dikme bayramı” ilan edeceklerini açıkladı. Bu fikir sosyal medya kullanıcısı bir gencin kendi hesabından paylaşım yapması ve sonrasında kampanya başlatılması ile gündeme gelmişti. Tayyip Erdoğan da bu paylaşımına cevap verip, fikri beğendiğini ve çalışmalarını başlatacağını söylemişti.

Tarım ve Orman Bakanı, AKP’li belediyeler, AKP kadroları çok geçmeden propaganda ayağını örmeye giriştiler. “Milli bir ağaçlandırma bayramı” üzerine peş peşe mesajlar yayınlandı ve Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın bir gencin çağrısına karşılık vererek ciddiye alması üzerine güzellmeler yapıldı. Aynı şekilde

AKP’nin 17 yılda 5 milyon hektar alanda 4,5 milyon fidanı buluşturan ve Türkiye’de orman varlığını kat kat arttıran bir iktidar olduğu yönünde veriler paylaşıldı.

Oysa “Ağaç dikme bayramı” gibi önerilerle belki yalnızca bir farkındalık yaratılabilir. Zira 1996 tarihli Orman Haftası ve Ağaç Bayramı Yönetmeliği zaten var. Bu yönetmeliğe göre 21-26 Mart tarihleri “Orman Haftası ve Ağaç Dikme Bayramı” olarak düzenlenmiş. Ortada yeni bir adım değil, sadece AKP’nin kendini gülünç bir şekilde “çevreci” gösterme çabası var.

Mevcut düzende çevreye verilen kıymet, çevrenin tamamen rant elde edilebilecek değerde olup olmaması ile ölçülebilir. Sermaye sınıfını temsil eden hiçbir parti insana, diğer canlı türlerine, çevreye, doğaya, ekosistemlere ya da gezegenin kendisine önem vermez. AKP’nin de bu alandaki tahribatı, faaliyetleri, önce-

likleri tüm açıklığı ile gözler önündedir.

Mega projelerden söz etmek bile tek başına yeterlidir. Şehir planları, kentsel dönüşümler, belediye ihaleleri, HES’ler, RES’ler, uydu kent gibi farklı birçok proje tamamen sermaye sınıfının çıkarlarına göre şekillendirilmektedir. Doğanın talan edilmesi, ekosistemlerin dengesinin bozulması, iklim krizine katkı sunma, çevre-hava-su kirliliği, betonlaşma sonucu yaşanan ani sel baskınları ve sayılabilecek sayısız kötü sonuç hiçbir şekilde umurlarında değil.

İstanbul mega projeler ile öne çıkan illerden biri. Üçüncü havalimanının inşaatı için ÇED raporlarında 2 buçuk milyon ağaç kesileceği belirtilmişse de Çevre Mühendisleri Odası’nın açıkladığı rapor 13 milyon ağacın kesildiğini ortaya koydu. İstanbul’un akciğerleri olan Kuzey Ormanları 3. Havalimanı, 3. Köprü gibi mega projelerle talan edildi/ediliyor.

Keza Kanal İstanbul tartışmaları devam ediyor. Ekonomik krizden kaynaklı şimdilik bekletilse de bu proje hayata geçirildiğinde 20 bin futbol sahası büyüklüğünde doğal orman yok edilecek.

“Biz bu şehre ihanet ettik” diye açıklama yapan Erdoğan, 25 yılda İstanbul’u enkaza çevirdiklerini itiraf etmişti. Tabii bu itiraftan yola çıkarak bir şeylerin değişeceğini beklemek, kapitalistlerin “biz gezegene zarar veriyoruz, artık bu sistem değişmeli, iktidar sizin olsun” açıklamasını yapmalarını ve kendiliğinden aradan çekilmelerini beklemek kadar safça olur.

İstanbul’da milyonlarca ağacı katledenler, kenti yeşillendiriyoruz diyerek, yol kenarlarındaki duvar süslerini örnek gösteriyorlar. Üstelik yol kenarlarının süslenmesi için önceki yıllarda yapılan ihalelerde harcanan 32 milyon lira şehir ekonomisine kayıp olarak yazıldı. Bir diğer örnek de Ankara’da geçtiğimiz gün-

lerde açıklanan ağaç ihaleleridir. 2016-17 yıllarında yapılan ihalelerde ağaç başına 26 bin TL verilmiş. “Bu kalemlerde ne için, kimin parası aklandı” sorusunun mevcut yargı düzeninde hemen açığa çıkarılmasını beklemek de yanlış olur.

Ağaç konusundaki hassasiyetlerini yolsuzluk anlamında da ortaya seren AKP, KYK yurtları üzerinden de rant kaptı aralamış durumda. Şehir hastaneleri mantığına benzer şekilde öğrenci yurtları yapımı-inşaatı için ağaçların kesilmesi ODTÜ’deki kavaklık direnişiyle tekrardan gündeme geldi. Polis saldırısı ile ağaç katliamı gerçekleştirilse de ODTÜ’ye destek her geçen gün büyüyor. Kavaklıkta ağaçları kesme emrini verirken bir yandan da “Milli Ağaç Dikme Bayramı” ilan edilmesi için çalışmalara girişerek şov yapıyorlar.

Çevrecilik adına daha önce de poşetler paralı hale getirilmiş, güya toplanan paraların atık dönüşüm projelerinde kullanılacağı duyurulmuştu. Oysa Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın bu konuda attığı ne bir adım ne de yayınladığı bir rapor var.

Türkiye Ormanlıklar Derneği’nin rakamlarına göre Türkiye’de son dönemde 550 bin hektarlık orman arazisi, maden ve turizm tahsisleri gibi kullanımlar için yok edildi. Sermaye düzeninde ormanlara nasıl önem verildiğine, Kürt illerinde “terör” bahanesiyle devletin ormanları yakması da örnek olarak verilebilir.

Sonuç olarak bu düzen değişmediği müddetçe ağaçları, doğayı, çevreyi savunmak için her alanda mücadele etmek zorunluluktur.

ODTÜ’de yıkıma karşı eylem: “ODTÜ’ye dokunma!”

Sermaye devletinin ODTÜ Kavaklık’ta yapmak istediği KYK yurduna dair eylemler 14 Temmuz’da da devam etti. Kavaklık alandaki ağaçların kesilmesine tepkiler artarken, ‘ODTÜ Savunulmalıdır’ platformunun çağrısıyla “Kavaklık Direnişi Büyüyor” şiarıyla etkinlik gerçekleştirildi.

ODTÜ Mezunlar Derneği’nden ve ODTÜ A4 önünden kortejlerle Kavaklık alanına yürüyen öğrenciler ve mezunlar

sık sık “Verşan Kök ODTÜ’ye rektör olmaz!” ve “Ağacıma dokunma, ODTÜ’ye dokunma!” sloganlarını attı.

Eyleme ODTÜ öğrencilerinin mezu niyette pankartlarla gündeme getirdikleri Rabia Naz Vatan’ın babası Şaban Vatan da destek verdi.

Kavaklık’a gelindiğinde yapılan basın açıklamasında “Yok edilen bu habitatın yerine yapılmak istenen KYK yurdu ise söylediğimiz gibi yalnızca Truva Atı’dır.

KYK yurdu öğrencileri baskıcı, cinsiyetçi, homofobik, transfobik, ırkçı etkinliklere zorlayan bu etkinliklere katılmadığında öğrencilere yemek yememe gibi ceza veren, kadınlara evliliğe hazırlık gibi eğitimler uygulayan, öğrencilerin hak ve özgürlüklerini yok sayan AKP’nin Truva Atı’dır” denildi.

Açıklamanın ardından “ODTÜ’de KYK yurdu istemiyoruz” sloganı atılırken, Şaban Vatan da bir konuşma yaptı.

Suruç Katliamı:

IŞİD taşeronluğuyla korku imparatorluğu

Sermayenin demir yumruğu AKP iktidarı korku imparatorluğu yaratmak için Türkiye’de de IŞİD’i taşeron olarak kullandı. 20 Temmuz 2015’te, Rojava’ya geçmek isteyen Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu’ndan (SGDF) gençlerin Suruç’taki basın açıklaması sırasında, IŞİD tarafından canlı bomba saldırısı gerçekleştirildi. 33 gencin yaşamını yitirdiği, 104 kişinin yaralandığı katliam, Kürdistan’da kirli savaşın yeniden tırmandırılmasının miladı oldu.

AKP’nin korku imparatorluğu kurma saldırıları, oy kaybı yaşadığı 7 Haziran 2015 seçimleri öncesinde başlamıştı. Seçim hazırlıklarının yoğunlaştığı 3 ay içinde HDP’ye yönelik “7’si silahlı, 5’i bombalı, 4’ü kundaklama biçiminde 176 saldırı” gerçekleştirildi (İHD Raporu). Seçimlerden iki gün önce, 5 Haziran 2015’te Diyarbakır İstasyon Meydanı’ndaki HDP mitingine yönelik iki ayrı bombalı saldırıda 5 kişi yaşamını yitirirken, onlarca kişi de yaralandı.

Fakat asıl büyük saldırılar, “çözüm süreci” aldatmacasının artık işine yaramadığını gördüğü 7 Haziran sonrasına denk geldi. Seçimlerde kan kaybı yaşayan AKP iktidarı, Kürdistan’da kirli savaşın yeniden tırmandırmaya girişti. Suruç’ta IŞİD taşeronluğuyla gerçekleştirilen katliam, sonraki dönemin habercisiydi adeta. Kirli savaş ‘90’lı yıllardakinden daha da kanlı ve vahşi bir şekilde tırmandırıldı. Suruç saldırısından üç ay sonra, 10 Ekim 2015’te bu kez Ankara’da, yine IŞİD taşeronluğuyla Gar Katliamı gerçekleştirildi.

SURUÇ KATLIAMI VE SERMAYE DEVLETİNİN ROLÜ

Kobanê’nin yeniden inşası için yardım götürmek isteyen SGDF üyesi gençler ve onlarla birlikte gidenler, Suruç’ta kendilerinin defalarca arandıklarını belirtiyorlar. Sermaye devletinin kolluk güçleri SGDF’li gençler üzerinde olağanüstü bir baskı uygularken, her adımda aramadan geçirirken bombacının rahatlıkla Amara Kültür Merkezi’ne ulaşmış, orada kendini patlatması basit bir güvenlik ihmali olarak lanse edilmek isteniyor. Oysa tüm karartma çabalarına rağmen ortaya çıkan deliller, bombacının olay yerine ulaşmada kolluk güçlerinin kolaylaştırıcı tutumuna mazhar olduğunu, kendisine alenen göz yumulduğunu gösteriyor. Di-

Katliamın hesabını sormak, devlet dümeninde oturan AKP’yle birlikte tüm sermaye düzenine karşı mücadeleyi büyütmeğe geçiyor. Sermaye düzeni ve devleti ayakta kaldığı sürece katliamların sonu gelmeyecektir. Katliamların gerçek anlamda hesabı ise sermaye devleti yıkıldığında, devrimle sorulmuş olacaktır.

yarbakır ve Ankara’daki patlamalarda da aynı durum söz konusu.

Sermaye devletinin rolü yargı aşamasından da yansıyor. Katliamın ardından kolluk güçlerinden sadece iki polis hakkında dava açıldı. İki polisin ilk duruşmaları ise geçtiğimiz hafta, yani saldırıdan 4 yıl sonra gerçekleşti. İkinci duruşma 7 ay sonrasına ertelendi. Geç başlayan yargılama ve epey uzun aralıklı tutulan duruşma tarihleri, zaman aşımı gerekçesiyle iki polisi de aklamayı planladıklarını düşündürüyor.

SURUÇ GAZİLERİ, YAKINLARI VE AVUKATLARI HEDEFTE

Failleri yargılamayı ağırdan alan yargı, Suruç şehidi Evrim Deniz Erol’un 60 yaşındaki annesi Besra Erol’u, oğlunun mezarı başında yaptığı konuşmadan ötürü bir yıl içinde yargılayıp hapse atacak kadar “tezcanlı.”

Besra Erol’un bir oğlu da hapiste. Besra Erol acılarına gömülüp ağlamak yerine mücadele eden bir ana. Zaten açlık grevi sürecinde aktif olan analardan

biriydi Besra Erol. Yaratılmak istenen korku imparatorluğunda katiller için tehlikeliydi. Bu yüzden 7,5 yıl ceza verilerek hapse kapatıldı.

Suruç gazileri içinde bugün hâlâ aktif olarak adalet arayanlar da Besra anayla aynı akıbeti yaşıyorlar. Suruç gazileri Efe Çatalbaş, Can Tombul tutukluysen, ETHA muhabiri de olan Pınar Gayıp güya tahliye oldu ama ev hapsinde.

Suruç Katliamı sonrası farklı bahanelerle pek çok Suruç gazisi tutuklandı. Suruç gazisi Ulaş Alankuş, katliamın üzerinden 3 ay geçtikten sonra ev baskını ile gözaltına alınarak 8 ay tutuklu kaldı. Yine Suruç gazisi olan Merve Nur İşleyici, bir yıldan fazla tutuklu kaldı. Suruç gazisi Tülin Gür defalarca “canlı bomba” diye hedef gösterilmesinin ardından gözaltına alındı, aylarca tutuklu kaldı.

Güneş Erzurumluoğlu hakkında sosyal medya paylaşımları nedeniyle “örgüt propagandası yapmak” iddiasıyla dava açıldı. Erzurumluoğlu, hakimine evine gelerek ifadesini aldığı davada beraat etti.

Suruç Davası avukatları Sezin Uçar ve

Özlem Gümüştaş çeşitli bahanelerle tutuklandılar. Bahane üretmekte keyfiyetin tüm sınırları aşıldı gerçekten. Zira başlatılan soruşturma için Uçar ve Gümüştaş ifade vermeye gittiklerinde ifadelerini almayan yargı, ifade vermediler gerekçesiyle haklarında gözaltı kararı verdi. Ardından tutuklanan Gümüştaş ve Uçar, yaklaşık 1 yıl tutsak kaldılar.

FAİL SERMAYE İKTİDARIDIR

Tüm bunlar da gösteriyor ki sermaye iktidarı katliamların dolaysız sorumluluğunu taşıyor. AKP iktidarı tarafından yaratılmaya çalışılan korku imparatorluğu sermaye devletinin bir ihtiyacıdır. Karanlık organizasyonda IŞİD sadece bir taşeron olarak kullanılmıştır.

Katliamın hesabını sormak, devlet dümeninde oturan AKP’yle birlikte tüm sermaye düzenine karşı mücadeleyi büyütmeğe geçiyor. Sermaye düzeni ve devleti ayakta kaldığı sürece katliamların sonu gelmeyecektir. Katliamların gerçek anlamda hesabı ise sermaye devleti yıkıldığında, devrimle sorulmuş olacaktır.

Sendikal bürokrasinin panzehiri: Sınıf bilinci, taban örgütlülüğü

TÜPRAŞ sözleşmesi Yüksek Hakem Kurulu darbesiyle bağitlandı. Başlangıçta büyük sözlerle dile getirilen tepkinin yerini, sessizlikle normalleştirme/kanıksatma durumu aldı. Normalleştirme, TÜPRAŞ sermayesi tarafından değil, devlet eliyle değil, bizzat “YHK sözleşmesini tanımıyoruz!”, “TÜPRAŞ’ta artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!” diyen ama buna uygun davranmayan sendikal anlayış tarafından gerçekleştiriliyor. Merkez yöneticilerinden şube yöneticilerine, rafineri temsilcilerinden iradesini birkaç yöneticiye bırakan işçilere herkes bu anlayışın parçası durumunda.

“Sendikal bürokrasi bir anlayışı temsil etmektedir. Bu anlayış tepeden tabana, kendi ihtiyacını karşılayacak bir işleyişi kurumsallaştırmaktadır. İşyeri temsilcilerinden bir dizi işçiye kadar yayılan bu anlayış ve işleyiş, tabanda iradesizlik, edilgenlik biçiminde kendini göstermekte, çarpık bir bilinç ve kimliksel tahribat yaratmaktadır. Sendikal bürokratik anlayış aşılmadan, işleyişle ilgili yapılacak her ‘ileri’ değişiklik kâğıt üzerinde kalmaya mahkumdur.”*

TÜPRAŞ, sadece çarpıcı bir son örnek. Resmin toplamına, son dönemdeki örgütlenme, direniş, toplu iş sözleşmesi süreçleri üzerinden Petrol-İş Sendikası’na bakmak gerekiyor: Flormar’a, Tüpraş’a, Kale Kayış’a, Gemlik Gübre’ye, Eaton’a, CT Otomotiv’e, Akkim’e, Polilux’e...

Petrol-İş’teki sendikal bürokrasi, son dönemde benzer süreçlere imza atıyor. İşçiler, farklı nedenlerle sendikalaşma çabası başlatıyorlar veya zaten sendikalı işyerlerinin TİS dönemlerinde hareketlilik yaşıyor. Ardından patron saldırısı

geliyor ve çoğunda bir mücadele süreci başlıyor. Sendika yönetimi ise her seferinde kazanmaya veya sermayeyi canevinden vurmaya değil, “patronları ürkütmeyecek” bir çizgide yol yürünmesini sağlamaya çalışıyor. Tıkanan süreçlerin ardından da işçilerin mücadele kararlılığına veya en azından isteğine-eğilimine rağmen sendika yönetiminin kararı ile mücadele hüsrarla noktalanıyor...

“Sınıfın örgütlülüğü, olduğu kadarıyla sendikal alandadır ve sendikalar bürokratların denetimindedir. Sendika bürokratları sendikaları işçi sınıfını denetim altında tutmanın aracı olarak kullanmaktadır. Sendikaların mevcut tablosu aşılmadan sınıf hareketinde güçlü çıkışların zorluğu ortadadır.”*

Önemle vurgulayalım ki bugünün sendikal anlayışı, mevcut bürokratlaşmış zihniyet sınıf mücadelesinin önündeki en büyük engellerden biridir ve sendikaların hemen hemen hepsi bu durumdadır. Türk Metal’den Birleşik Metal-İş’e, Lastik-İş’ten TEKSİF’e, DISK Tekstil’den Kristal-İş’e, Genel-İş’ten, Belediye-İş’e

sendikaların ezici kısmı bu anlayışın hakimiyetindedir.

“Bir dizi sendika, sendikal hareketin yaşadığı tıkanıklığı ve baraj sorununu aşmak için çeşitli arayışlar içindedir. Temel perspektifleri üye sayılarını arttırmaktır. Yaşanan tıkanıklığa bir çözüm olarak, ‘diyalog ve iş barışını’ esas alan uluslararası federasyonlar ile ilişkilerini de son yıllarda güçlendirmiş durumdadır.

(...)

Uzun bir dönemdir devletin ve sermayenin sendikal alana dönük saldırıları artmış, her renkten sendikalar bu saldırılara boyun eğme yolunu tutmuştur. Son yıllarda sendikal harekette eylemsel süreçler açısından ciddi bir durağanlık yaşanmaktadır.”*

Sınıf hareketinin bugünkü tablosu, işçilerin verili bilinci sendikal anlayışın geldiği durumun bir nedenidir elbette. Ama işçilerin mücadele bilinci ve düzeyinin, dolayısıyla sınıf hareketinin tablosunun değişmemesinin başlıca nedenlerinden biri de sendikal anlayıştır. Sendikal anlayışın tablosunun sadece sendikalı işçiyi,

bir sektörde yaşanan süreçlerin sadece o sektörü etkilemediğini de ifade etmek gerekiyor.

“İşçi sınıfı halen sermaye, devlet, düzen siyaseti ve sendika bürokrasisinin çok yönlü ama birleşik kuşatması altındadır. Bu dörtlü güç odağının konumları ve rolleri farklı, fakat amaçları aynıdır: Kurulu düzen için tehlikeli olabilecek biricik toplumsal güç olarak işçi sınıfını sürekli biçimde denetim altında tutmak. Sendika bürokrasisi bu açıdan özellikle tehlikeli ve tahrip edicidir. Zira rolünü bizzat sınıf hareketi bünyesinde, onun adına hareket ediyormuş gibi görünerek, yani sinsi bir biçimde oynamaktadır.”**

Girişte de belirttiğimiz üzere icazetçi-bürokratik sendikal anlayış, kendi başına birkaç yöneticinin yarattığı bir sorun değil. Bu anlayış tepeden tabana kadar tüm sendikal yapıya sirayet etmiş bir durumda. Tam da bundan kaynaklı aşılamıyor. Yoksa sendikaların üzerine çöreklenmiş birkaç kişinin aşılması çok zor olmazdı.

Başta öncüler olmak üzere her bir işçinin en başta kendi bilicinde kökleşmiş bu anlayışı aşması, yani başındaki sınıf kardeşleriyle örgütlü hareket etmesi lazım. Sorunlarını tartışan, mücadele hattını belirleyen, inisiyatif alanlarını aktif işleyen, taban örgütlülüğü ile söz-yetki-kararına sahip çıkan, fiili-meşru mücadele bilincini kuşanan işçilerin olduğu bir fabrikada, havzada, sendikada hangi bürokratlaşmış, ağalaşmış birkaç yöneticinin atı cirit atabilir ki?

*TKİP VI. Kongre Belgeleri... Sendikalar ve sendikal bürokrasi (www.tkip.org)

**TKİP VI. Kongresi: Sınıfa karşı sınıf! (www.tkip.org)

Altınıyıldız’da işçi kıyımı, TEKSİF’ten ses yok

Toplu sözleşme dönemindeki Altınıyıldız fabrikasında işçi kıyımı başta olmak üzere saldırılar devrede. İşçilerin üyesi olduğu TEKSİF ise süreci sessizlikle geçiştiriyor.

Alınan bilgilere göre son haftalarda 200’e yakın işçi işten çıkarıldı. Toplu sözleşme sürecinde baskı ve işçi kıyımıyla işçilere kölece çalışma koşulları dayatmaya çabalayan Altınıyıldız patronları,

sendika bürokratlarından da destek alıyor.

İşçilerin üyesi olduğu TEKSİF Sendikası’ndaki bürokrat takımının patronları ve Boyner sermayesini işçilere övdüğü ifade edilirken, sendika işçi kıyımlarına karşı harekete geçmiş değil.

Toplu sözleşme sürecine dair işçilere bilgi vermeyen, onları saldırılara karşı mücadeleye hazırlamayan TEKSİF, pat-

ronların işçilere sefalet dayatmasının da yolunu düzlüyor.

Altınıyıldız’daki sürece ve TEKSİF’in yeni ihanet çabasına dikkat çeken Tekstil İşçileri Birliği (TİB), “Altınıyıldız işçisinin kurtuluşu tabandan birliğinde, yoksa ne işten atmalar son bulur ne de istenilen düzeyde bir toplu sözleşme imzalanır” diyerek işçileri uyardı. TİB “Kazanıma giden yol birliğimizde!” çağrısı yaptı.

Hak-İş 14. Genel Kurulu'ndan yansıyanlar...

İşçi sınıfının sırtına saplanmış sermaye hançeri

Hak-İş 14. Olağan Genel Kurulu 10-11 Temmuz'da gerçekleştirildi. İşçi sınıfına yönelik saldırıların artarak sürdüğü, kıdem tazminatının hedefte olduğu bir dönemde "Emek, Demokrasi, Özgürlük, Adalet İçin İleri" başlığıyla toplanan Genel Kurul'da, elbette sınıfa yönelik saldırılar da kamu işçilerine yapılacak zam da gündeme getirilmedi. Hak-İş'ten böylesine yakıcı sorunların tartışılıp mücadeleye programlarının somutlanmasını beklemek onun misyonunu anlamamak olurdu.

Tayyip Erdoğan, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, Sanayi Bakanı Mustafa Varank, Saadet Partisi Başkanı Temel Karamollaoğlu gibi isimlerin katılarak kendilerini onurlandırdığını söyleyen Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan, Kasım 2018'de de "Kıdem tazminatı fonuna sıcak bakan tek işçi konfederasyonuyuz" diyerek övünmüştü.

GEÇMİŞİ KARANLIK OLANLARIN BUGÜNÜ DE GELECEĞİ DE PARLAK DEĞİL!

Sermayenin Türkiye işçi sınıfının mücadeleye potansiyelini görmesi için çok uzun zaman geçmedi. Bir CIA programı olan ve 31 Temmuz 1952'de kurulan Türk-İş ile işçi sınıfını denetim altında tutmak istediler. Ancak çok geçmeden işçi sınıfı DİSK'i yaratmıştı. 70'li yılların sınıf mücadelesi içinde işçi sınıfının kazanımları artmış, grevler, direnişler, fabrika işgalleri olağan eylemler haline gelmişti. Sermaye sınıfının faşistleri grev kırıcıları olarak kullandığı bu dönemlerde grev çadırları kurşunlanmış, devrimci işçiler katledilmişti.

Devletin resmi bir kurumu gibi çalışan Türk-İş ile işçi sınıfına hakim olamayacağını gören sermaye iktidarı o dönem siyasallaşmaya başlayan işçi hareketini daha fazla bölüp parçalamak için yine CIA gibi akıl hocalarının ve kontra güçlerinin pratik yardımları sayesinde yeni girişimlerde bulundu. Dönemin gittikçe büyüyen sosyalizm etkisine ve anti-emperyalist mücadeleye karşı Amerikan emperyalizminin açtığı kontrgerilla kamplarında ilk eğitime giden Alparlan Türkeş'in savunduğu faşist ideolojinin işçi sınıfını zehirlemesi için Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu (MİSK) kur-

Hak-İş bir projedir, tıpkı yaslandığı sosyal kesimi kendisine dayanak yapan diğer ideolojik ortakları gibi. Bu ideolojik paydaşların adı kimi zaman Milli Selamet Partisi olur, kimi zaman Refah Partisi, kimi zaman da AKP... Yandaşlık yaptıklarının ismi geçmişte olduğu gibi yarın da değişebilecektir.

durulmuştu. Şanlı 15-16 Haziran büyük işçi direnişinden hemen sonra, 23 Haziran 1970 tarihinde MİSK'in kurulmuş olması, onun amacı konusunda yeterli bir fikir vermektedir zaten.

Aynı şekilde siyasal İslam olarak adlandırılan ve ideolojik zemini Amerika'nın Yeşil Kuşak projesi olan Komünizmle Mücadele Dernekleri'yle paralel anlayışa sahip Hak İşçi Sendikaları Konfederasyonu (HAK-İŞ) ise 22 Ekim 1976 tarihinde kuruldu.

Görüldüğü üzere tüm bu gerici, faşist, karanlık örgütlenme şebekelerinin doğum yeri Amerikan emperyalizmidir. Sermaye sınıfının bekası için "vatan millet", "din iman" diyenlerin doğuşunu hazırlayan aynı karanlık merkezdir.

12 EYLÜL'LE YÜZLERİ GÜLEN SERMAYE İŞBİRLİKÇİLERİ

Milli Selamet Partisi'nin Milliyetçi Cephe hükümetinin ortağı olduğu 1976 yılında kurulan, İslamcı bir sendikacılık hareketi yaratmak ve İslamcı bir düzen kurmak amacı taşıdığını söyleyen Hak-İş bu dönemde işçi sınıfının politik açıklığı ve bilinç düzeyi nedeniyle istenilen amaç hizmet edemedi. O da MİSK de işçi

sınıfı içinde marjinal ama vurucu kontra güçler olarak kaldılar.

Gericiliğin önünü açan 12 Eylül faşizmi aynı şekilde Hak-İş'in de yolunu düzledi. DİSK'e 11 yıl boyunca izin veremeyenler, 1981 yılı başında Milli Güvenlik Konseyi'nin kararı ile Hak-İş ve bu konfederasyona bağlı sendikaların faaliyetine izin verdiler. Türkeş'in içeride, fikirlerinin iktidarda olduğu bu dönemde Erbakan'ı da içeride tutanlar, gericiliğin işçi sınıfı içinde kök salmasına bilinçli olarak izin vermiştir. Sermaye sınıfı Türk-İş ile dolduramadığı boşluğu Hak-İş ile giderme çabasıdadır.

YEŞİL KUŞAK PROJESİNDE PAYDAŞ, AKP'YE YANDAŞ

Hak-İş'in sayısal güçlenmesi ise Refah Partisi'nin İstanbul gibi birçok belediyeyi alması, koalisyon ortağı olması, siyasal İslam'ın politik etkinliğini arttırmasıyla başlamıştır. Bu AKP ile birlikte doruk noktasına ulaşmıştır. Hak-İş'in altın çağını yaşadığı bu siyasal iklimin ortağı AKP'ye açıkça destek verdiği kongre 5-7 Aralık 2003 tarihleri arasında yapılan 10. Genel Kurul'dur. Hak-İş bürokratları bu dönemlerde gerçekleşen saldırılara, hak gaspla-

rına, özelleştirmelere, kölece çalışmanın yasallaştırıldığı yeni İş Kanunu'nun çıkarılmasına, mezarda emekliliğe karşı, çok zorunlu kaldıklarında bir iki göstermelik söz dışında hiçbir şey yapmamışlardır. AKP'nin yıpranmasını engellemek, işçi sınıfını kölece çalışma koşullarına razı etmek en büyük icraatları olmuştur.

Hak-İş bir projedir, tıpkı yaslandığı sosyal kesimi kendisine dayanak yapan diğer ideolojik ortakları gibi. Bu ideolojik paydaşların adı kimi zaman Milli Selamet Partisi olur, kimi zaman Refah Partisi, kimi zaman da AKP... Yandaşlık yaptıklarının ismi geçmişte olduğu gibi yarın da değişebilecektir. Ancak işçi sınıfı, sermaye sınıfına karşı kendi sınıf kavgasını vermeye başladığında, sınıf bilincini kuşanıp gücünü bölen tüm yapay ayrımları ortadan kaldırdığında Hak-İş gibi sermayenin diğer kollarını da etkisiz hale getirebilecektir. Hak-İş'in '70'li yılların sınıf mücadelesi ortamında etkisiz kalmış olması bir göstergedir. Yarınların aydınlık yayan ışığı iki ezeli sınıf arasındaki, işçi sınıfı ve sermaye sınıfı arasındaki tüm gölgeleri ortadan kaldıracaktır. İşte o zaman iki sınıf tüm netliğiyle kendi aralarında çarpışacak, kazanan işçi sınıfı olacaktır.

MKE işçilerinin kararlılığı geri adım attırdı

Makine Kimya Endüstrisi (MKE), 2018 yılı "Türkiye'nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu" araştırmasında 133., kamu kuruluşları sıralamasında da 8. sırada yer alıyor. Metal işkolunda, 6 bin civarında işçinin çalıştığı ve Türk Metal'in yetkili olduğu işletme aynı zamanda Kamu Toplu İş Sözleşmeleri kapsamında bulunuyor. Sana-yinin önemli şirketlerinden biri olan MKE fabrikalarında geçtiğimiz hafta hareketli bir süreç yaşandı. İşçiler 3 gün boyunca yemek saatlerinde çatal-kaşık vurma eylemi gerçekleştirerek, yönetime ve Türk Metal'e olan tepkilerini dile getirdiler.

Ekonomik krizin derinden etkilediği kesimlerin başında gelen işçi sınıfının bir bölümü olarak MKE işçileri de krizin etkilerini fazlasıyla hissediyorlar. Krizin etkilerini bir nebze hafifletme umuduyla ve sabırsızlıkla sözleşme dönemini bekliyorlardı. AKP iktidarının %5 zam teklifi ortaya çıkınca, Türk Metal'e güveni olmayan işçiler öfkelenmişler. Metal Fırtına'dan bu yana sınırlı düzeyde kalıp genele yayılmasa da zaten Türk Metal'e yönelik alttan alta süren tepkilerin ürünü istifalar gerçekleştiriyorlardı.

Kamu TİS'leri için AKP'nin sefalet önerisinin ardından Türk Metal'in promosyonların 4 parçaya bölünebileceğine dair duyurusu, işçilerin tepkisinin eylemli bir hale dönüşmesinin fitilini ateşledi. Bankalar ile 22 Temmuz'da yapılacağı söylenen toplantıda, MKE'nin tüm fabrikalarını kapsayacak şekilde promosyon ödemelerinin 4 parçaya bölüneceği haberini duyuran Türk Metal Kırıkkale Şube Başkanı sözlü tepkilerin hedefi oldu. Türk Metal ağaları işçilerin tepkilerini dile getirmesi karşısında aciz kalarak, suskunluğa gömüldüler. Haber atölyeler arasında hızla yayıldı. Yayıldıkça da işçilerin tepkisi yemekhanede eylemli bir biçime büründü.

Türk Metal hızla ortalığı yatıştırmak için atölyelere temsilcilerini göndererek, "böyle bir durumun olmadığını" öğütlemeye gayretine soyundu. Ancak bu çabalar işçilerin öfkesini dindirmeye yetmedi. İşçiler öğlen yemeğinde tıpkı Metal Fırtına'da olduğu gibi çatal-kaşık vurarak promosyon ödemelerinin 4 parçaya bölünmesine yönelik itirazlarını dile getirdiler. Bu eylem Türk Metal'de telaşa yol açtı. Türk Metal ağaları kendi sosyal medya hesaplarından olayı yalanlamaya çalıştı-

İşçilerin, promosyonların parçalanması saldırısı karşısında eylemli bir tepki göstererek sermayeye geri adım attırmaları, 200 bin kamu işçisini kapsayan sözleşme döneminde iktidarın %5 dayatması karşısında örnek bir davranışa dönüşebilir.

lar. İşçilerin kararlılığı karşısında durumu kabullenerek, bu defa da "Daha hiçbir şey bitmedi. İtirazlarımızı yapacağız..." söylemine sarıldılar. Hemen şirket yönetimi ile ortak bir fotoğraf yayınlayarak, işçilerin sorununu çözmek amaçlı toplantı yaptıkları görünümü yaratmaya çalıştılar. İşçiler ise yıllardır Türk Metal oyunları ile karşı karşıya oldukları için bu oyunlara kanmadan eylemlere devam ettiler.

Çatal-kaşık vurma eyleminin ilk gününün ardından işçiler çeşitli atölyelere ve fabrikalara eylemi yaymak, tepkiyi ortaklaştırmak için MİB ile birlikte çağrı metni kaleme aldılar. Sonra sosyal medya ve bireysel iletişim araçlarını, ilişkilerini kullandılar. Atölyeleri gezdiler. Bu şekilde eylemi 2. günde de gerçekleştirdiler. 2. gün eyleminde Türk Metal baştemsilcisi işçilerin çatal-kaşık vurmasının ardından konuşma yaparak işçileri ikna etmeye, susturmaya çalıştı. Başarılı olamayınca da sanki işçilerin eylemine o önderlik ediyor havası yaratmak için eyleme destek veren bir konuşmaya girişti. Yemekhanede olan bir işçinin aktardığına bakılırsa, Türk Metal temsilcisinin işçilere sözde destek vermeden önceki son sözleri, işçiler karşısındaki sefil durumunun göstergesi sayılır: "Vallahi istifa edeceğim, bırakacağım artık temsilciliği."

Tepkilerin dinmemesi ve 3. günde de

eylemlerin sürmesi üzerine, Türk Metal tarafından açıklama yapılarak, promosyonların 4 parçaya bölünmeyeceği ve tek seferde ödeneceği duyuruldu. MKE işçilerinin kararlı duruşu ve eylemlerdeki ısrarı, şirket yönetimi ve Türk Metal'in geri adım atmasını sağlamış oldu. Bu başarı MKE işçileri şahsında bir özgüven tazelenmesine dönüştü. İşçilerin birlik olduğu koşullarda kazanabileceği düşüncesi, işçilerin ortak bir yargısı haline geldi.

Diğer taraftan MKE fabrikası üzerinden Türk Metal saltanatında koltuk kapma sevdalısı olanlar da sürece kendi renklerini verme çabasına giriştiler. İşçilerin haklı öfkesini sadece şube yönetimiyle sınırlandırarak, kendi yollarını düzlemeye çalıştılar. Türk Metal genel merkezi ve şirket yönetimi ile arkadan dolap çevirerek şubeyi düşürmeye giriştiler. İşçilerin gasp edilmesi planlanan haklarını hiçbir şekilde gözetmeden, koltuk odaklı hareket ettiler. İşçiler, öncü işçilerin ve MİB'in çabası ile süreç içerisinde mücadeleye zarar gelmemesi adına bu odaklardan uzak durmayı, mücadeleye gölge düşürmemeyi başardılar.

Tepkilerin çok fazla olduğu ancak iş bütünlüğün zayıf olduğu MKE fabrikası işçileri arasında MİB, yine bir köprü rolü oynadı. Mücadele deneyimi az olan ve birbirine güvensiz işçilerin, ortak bir ta-

lep etrafında kararlıca hareket etmeleri için kendi imkanlarını seferber etti. İşçileri gelişmeler karşısında uyardı ve işçilere kazanmaları için yol gösterdi. MİB, politikalarına ve sayfasına oldukça ilgili olan MKE işçisi ile bu süreçte MİB'e olan güveni arttırdı. Bu yüzdendir ki bütün işini gücünü bırakan Türk Metal temsilcileri atölyelerde gezip MİB karalaması yaparak, işçileri korkutmaya ve MİB'den yalıtılmaya çalıştılar. Süreçteki bariz pozisyonlarından dolayı bunda başarı sağladıkları söylenemez.

Kamu TİS'leri sürecinde Türk Metal'in taslak hazırlığını kendileri ile paylaşılmasına ve kendilerini bilgilendirmemesine tepkili olan işçiler önemli bir deneyim yaşadılar. İşçilerin, promosyonların parçalanması saldırısı karşısında eylemli bir tepki göstererek sermayeye geri adım attırmaları, 200 bin kamu işçisini kapsayan sözleşme döneminde iktidarın %5 dayatması karşısında örnek bir davranışa dönüşebilir. Başta MKE olmak üzere kamu sözleşmesi kapsamında olan işçilerin ve yine eylül ayında başlayacak olan MESS sözleşmesi kapsamındaki öncü işçilerin bu süreçten kendilerine dersler çıkarmaları gerekmektedir. İsrarlı bir karşı koyuş ve sendikal bürokrasinin oyunlarına gelmemek, işçi sınıfına yönelik saldırıları bertaraf edebilir.

KESK kamu TİS taleplerini açıkladı

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) 1 Ağustos'ta başlayacak kamu toplu sözleşme (TİS) görüşmeleri dolayısıyla 16 Temmuz'da illerde eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere pek çok ilde ortak açıklama okundu. 3 milyon kamu emekçisini ve 2 milyon kamu emeklisini kapsayacak görüşmelere dair açıklamada, geçtiğimiz yıllarda yaşanan TİS süreçleri hatırlatıldı ve "hiçbir temel sorunumuz çözülmemiştir" vurgusu yapıldı.

Kriz, kalıcı OHAL uygulamaları ve ihraçlarla emekçilerin sorunlarının derinleştiği belirtilen açıklamada sözleşmeli ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaştığının altı çizildi. Yüksek enflasyon, artan/yaygınlaşan hayat pahalılığı ve sefaletle işaret edilerek maaşlardaki erimeye dikkat çekildi. Yandaş basında emekçilerin maaşıyla ilgili 'memura 3 zam birden' vb. çarpıtmaları teşhir edildi.

Vergi adaletsizliğinin emekçilerin en temel sorunları arasında yer aldığı belirtilen açıklamada zamlı maaşlarını alan emekçilerin şimdiden ikinci vergi dilimine girdiği örneği verildi. Ayrıca, bizzat AKP şefi T. Erdoğan'ın vadettiği 3600 ek göstergenin bir yılı aşkındır yerine getirilmediği hatırlatıldı.

Ayrıca kamuda sendikal ayrımcılık ve siyasi kadrolaşmanın daha da arttığı belirtilerek sınavlar, kariyer ve liyakatin ortadan kaldırıldığı ve torpilin önünün

açıldığı belirtildi.

Memur-Sen'in emekçileri "fedakarlık" adı altında sefaletle mahkum etme hedefinde olduğuna dikkat çekildi.

TÜM KAMU EMEKÇİLERİNE TALEPLERE SAHİP ÇIKMA ÇAĞRISI

Son bölümde KESK'in talepleri açıklandı. Sendikalı sendikasız tüm kamu emekçilerinin sahip çıkmaya çağrıldığı, "insanca yaşam, güvenceli iş ve güvenli gelecek" talepleri şu şekilde sıralandı:

-Grevli toplu sözleşme ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz!

-İnsanca yaşanabilir bir ücret istiyoruz! En düşük ücrette yoksulluk sınırının temel alınmasını, eşi çalışmayan iki çocuğu olan en düşük maaşı alan kamu emekçisinin maaşının yoksulluk sınırının

üzerine çıkarılmasını, tüm kamu emekçilerinin maaşlarının da bu oranda artırılmasını,

-Sözleşmeli, taşeron, ücretli, vekil gibi hür türlü güvencesiz istihdama son verilmesini, tüm kamu emekçilerinin güvenceli-kadrolu istihdam edilmesini,

-Asgari ücretin vergi dışı bırakılmasını, maaşlarımızın asgari ücret tutarını aşan kısmı için gelir vergisinin ilk dilim olan %15 oranını uygulanmasını,

-Tüm lisans mezunu kamu emekçilerinin ek göstergesinin 3600'e çıkarılmasını, bunun dışında kalan kamu emekçilerinin mevcut ek göstergelerinin 800'er puan artırılmasını,

-Hangi ad altında olursa olsun tüm ek ödemelerin emekliliğe yansıtılmasını, mevcut emekli maaşlarının artırılmasını,

Emeklilikte Yaşa Takılma (EYT) haksızlığına son verilmesini,

-İşe almada ve görevde yükselmeye, unvan değişikliğinde mülakatın güvenlik soruşturması arşiv kaydı araştırmasını kaldırılmasını,

-Mahkeme kararı olmadan, hukuksuz bir şekilde KHK ile ihraç edilen tüm kamu emekçileri görevlerine iade edilmesini,

-0-6 yaş grubundaki çocuklarımız için tüm kamu kurumlarında ücretsiz tam gün hizmet veren ücretsiz kreşler açılmasını,

-Maaşlarımızdan isteğimiz dışında %3 kesinti yapmaya dayalı zorunlu BES sisteminin son verilmesini,

-Kadınların sürekli ve güvenceli işlerde istihdamının sağlanmasını, ayrımcılığın son bulmasını istiyoruz.

TÜİK verilerine göre Nisan'da işsiz sayısı geçen yıl aynı aya göre 1 milyon 116 bin kişi artarak yüzde 13 seviyesine tırmandı. İşsizlik oranı yüzde 3,4 oranında artış kaydederken işsiz sayısı 4 milyon 202 bin kişi oldu.

TÜİK'in açıkladığı veriler şu şekilde: *Tarım dışı işsizlik oranı 3,6 puanlık artış ile yüzde 15,0 olarak açıklandı.

*Genç nüfusta (15-24 yaş) işsizlik oranı 6,3 puanlık artış ile yüzde 23,2 oldu. 15-64 yaş grubunda bu oran 3,5 puanlık artış ile yüzde 13,3 seviyesine çıktı.

*2019 Nisan ayında geçen yıla kıyasla istihdam edilenlerin sayısı 810 bin kişi azalarak 28 milyon 199 bin kişi, istihdam oranı ise 1,9 puanlık azalış ile yüzde 46,0 oldu.

*Bu dönemde, tarım sektöründe

İşsiz sayısı bir yılda 1 milyon 116 bin kişi artarak yüzde 13 oldu!

çalışan sayısı 329 bin, tarım dışı sektörlerde çalışan sayısı 481 bin kişi azaldı. İstihdam edilenlerin %17,6'sı tarım, %19,7'si sanayi, %5,7'si inşaat, %56,9'u ise hizmet sektöründe yer aldı.

*Önceki yıla kıyasla tarım sektörünün istihdam edilenler içindeki payı 0,7 puan, inşaat sektörünün payı 1,7 puan azaldı. Sanayi sektörünün payı 0,2 puan, hizmet sektörünün payı 2,1 puan arttı.

*İşgücüne katılma oranı geçen yıla kıyasla 306 bin kişi artarak 32 milyon 401 bin kişi, işgücüne katılma oranı ise 0,1 puanlık azalış ile yüzde 52,9 olarak

açıklandı.

*Erkeklerde işgücüne katılma oranı 0,6 puanlık azalış ile yüzde 71,8, kadınlarda ise 0,5 puanlık artışla yüzde 34,5 olarak belirtildi.

*Kayıt dışı çalışanların oranı yüzde 34,2 olarak gerçekleşti

*Nisan 2019 döneminde herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmadan çalışanların oranı, bir önceki yılın aynı dönemine göre 0,9 puan artarak yüzde 34,2 olarak gerçekleşti. Tarım dışı sektörde kayıt dışı çalışanların oranı ise bir önceki yılın aynı dönemine göre 0,7

puan artarak yüzde 23,1 oldu.

*Mevsim etkisinden arındırılmış istihdam oranı geçen yıla kıyasla 74 bin kişi azalarak 28 milyon 40 bin kişi oldu. İstihdam oranı 0,2 puan azalarak yüzde 45,8 oldu.

*Mevsim etkisinden arındırılmış işsiz sayısı bir önceki döneme göre 7 bin kişi artarak 4 milyon 487 bin kişi olarak açıklandı. İşsizlik oranı 0,1 puan artarak yüzde 13,8 oldu.

Mevsim etkisinden arındırılmış işgücüne katılma oranı 0,2 puan azalarak yüzde 53,1 olarak gerçekleşti.

*İstihdam edilenlerin sayısı tarım sektöründe 84 bin, inşaat sektöründe 32 bin, hizmet sektöründe 30 bin kişi azalırken, sanayi sektöründe 71 bin kişi arttı.

TKİP VI. Kongresi Belgeleri...

(Ekim, Sayı: 318, Temmuz 2019)

ÇALIŞMAMIZIN GENEL TABLOSU

Gençlik çalışmamız son yıllarda gençlik hareketinin seyriyle de bağlantılı olarak hayli daralmış bulunuyor.

2015 yılı sonbaharında toplanan V. Parti Kongresi'nin ön süreçlerinde gençlik çalışmamız gerek Ankara, İstanbul ve İzmir gibi gençlik mücadelesinin önemli merkezlerinde, gerekse bir dizi taşra kentinde kendisine alan açmayı başarmış, 13-14 kente yayılan bir etki alanı oluşturmuştu. Bu durum, onlarca üniversiteye gençlik politikalarımızı ulaştırmak anlamına geliyordu.

Gençlik çalışmamızın yaşadığı bu gelişmede Haziran Direnişi'nin gençlik kitleni üzerinde yarattığı etki önemli bir rol oynadı. Direnişin öne çıkardığı belli güçler arayış içerisindeydi ve biz çok sınırlı da olsa bu arayışa yanıt olabildik. Buradan hareketle 13-14 kentte çalışma yürütür hale geldik.

Söz konusu gelişim sürecini belirleyen bir diğer önemli etken ise, tam da o süreçte hazırlıklarına hız verdiğimiz ve somut adımlarını atmaya başladığımız politik gençlik örgütü politikamız oldu. Partimizin, Haziran Direnişi sürecinde ve sonrasında gençlik içerisinde öne çıkan mücadele potansiyellerini kucaklamak, birleştirmek ve devrimcileştirmek hedefi ile gündemine aldığı politik gençlik örgütü politikasının ne denli isabetli olduğunu daha direnişin geri çekildiği günlerde bile görmüş olduk. Başlangıçta bir dizi zorlukla boğuşmuş olsak da, atılan politik gençlik örgütü adımı gençlik içerisindeki politik etkimizi hızla genişletti. Çalışmamızın daha önce olmadığı (Karaman, Konya, Aksaray vb.) kentlerde dahi faaliyet yürütür bir düzey yakalayabildik.

Bu önemli adım **TKİP V. Kongresi**'nin gençlik konulu metninde şöyle dile getirilmişti:

"Partimiz IV. Parti Kongresi üzerinden 'Her alanda devrime hazırlık!' çağrısı yapmıştı. Bu hazırlığın gençlik cephesindeki somut karşılığı ise politik gençlik örgütü adımı oldu. Keza IV. Parti Kongresi'nden günümüze uzanan zaman dilimi içerisinde gençlik hareketi cephesinden

yaşanan gelişmeler, devrimci bir gençlik örgütü ihtiyacını gerek güncel planda, gerekse yarının fırtınalı dönemleri açısından, açıklıkla ortaya koydu." (TKİP V. Kongresi Belgeleri...)

Bugün yazık ki yukarıda ortaya konulan tablonun hayli uzağındayız. Gençlik çalışmamız büyük oranda yeniden büyük kentlere daralmış bulunuyor.

Çalışmamızın verili durumunu kavramak ve yerli yerine oturtabilmek için eleştirel bir gözle bakılması gereken iki önemli hareket noktası bulunuyor. Bunlardan ilki, genel olarak toplumsal mücadelenin ve onun bir parçası olan gençlik hareketinin tablosudur. İkinci ise, parti olarak geride kalan süreci (gençlik çalışması açısından) nasıl karşıladığımız sorudur.

Gençlik hareketinin tablosunu ön metinde (Bkz. **TKİP VI. Kongresi Belgeleri / Gençlik Hareketi Üzerine Değerlendirme-Red.**) geniş bir çerçevede ele almış bulunuyoruz. Gençlik çalışmamızın verili durumunu yerli yerine oturtabilmek için gençlik hareketinin bu tablosuna dikkatle bakmak gerekir. Zira parçası olduğumuz toplumsal mücadele süreçlerinin geri çekilmesi ve gençlik hareketinin gençlik örgütlerinin sınırlı pratiğine daralması, doğal olarak gençlik çalışmamız üzerinde de dolaysız bir etki yaratmıştır.

Özellikle 15 Temmuz (2016) darbe girişiminin ardından dizginlerinden boşalan faşist saldırganlık, eğitim alanını hedef alan gerici-piyasacı politikalar, akademide ilerici potansiyellerin tasfiye edilmesi vb. saldırılar, gençlik hareketinin genelini olduğu gibi bizim çalışmamızı da dolaysız olarak etkiledi. Üniversite gençliğini edilgenliğe itmeyi amaçlayan, mücadele eden kesimlerini ise doğrudan ezerek tasfiye etmeyi esas alan bu saldırganlık, sonuçta üniversite gençliği içerisinde ciddi tahribatlar yarattı. Siyaset yasaklarıyla, soruşturma-gözalti-tutuklama terörü ile, ihraçlarla ilerici-devrimci potansiyel üniversitenin dışına itilmesi ve gerici-faşist çetelerin önünün açılması, üniversite gençliği içerisinde yaratılan tahribatı derinleştirdi. Gençlik hareketinin ve gençlik çalışmamızın yaşadığı ge-

rilemenin arka planında bu nesnel süreçler yer alıyor.

Çalışmamızda yaşanan daralmanın bir diğer önemli etkeni, partimizin gençlik çalışması alanına dönük bazı isabetsiz müdahaleleri oldu. V. Parti Kongresi sürecinde ve takip eden yıllarda, gençlik çalışmasının önemli güçleri, parti çalışmasının kimi ihtiyaçlarından hareketle, gençlik çalışmasından çekildi. Bu durum merkezi ve yerel planda gençlik çalışmamızı zayıflattı. (...)

Sürecin parti çalışmamızı kesen bir diğer yönünü ise yerel parti örgütlerinin gençlik çalışmasına dönük ilgi ve yönelimleri oluşturuyor. Sorun V. Parti Kongresi'nde tanımlanmış ve buna bağlı olarak hedefler konulmuştu:

"- Kongre sonrası dönemde tüm il komiteleri ve alt bölge komiteleri, sınıf çalışmasının yanı sıra gençlik çalışmasına yönelik özel bir yoğunlaşma içerisine girebilmelidir. Bu alana ilişkin özel olarak güç ayırmalı ve somut bir planlama yapabilmelidir.

- Halihazırda potansiyel olarak kazanılmış ve çalışmamıza katılan güçlerle çok yönlü olarak ilgilenmelidir.

- Yerel parti örgütleri tarafından sistemli biçimde ve somut bir plan dahilinde gençlik güçleri parti çizgisi temelinde çok yönlü olarak eğitilmelidir.

- Gençlik çalışması etrafında şekillenen yeni güçleri devrimci kimlik ve iddia planında güçlendirerek devrim davasına kazanabilmek için, yerel parti örgütleri hedefli bir şekilde bu güçlerin devrimcileşme süreçlerine yoğunlaşabilmeli, gerekli her durumda bire bir ilgilenebilmelidir.

- Tüm bunlarla birlikte, komünist gençlik çalışmasının olduğu tüm yerelerde önümüzdeki bir yıllık süreç içerisinde yerel gençlik komiteleri kurma hedefi ile hareket edilmelidir. Bu adımların atıldığı koşullarda merkezi gençlik komitesinin genişletilmesi ve her yerel tarafından temsil edilmesi olanakları da doğacaktır."

Gençlik çalışmamızın mevcut tablosu, geride kalan yıllar içerisinde bu alanlarda da ciddi yetersizlikler yaşandığını ortaya koymaktadır. Gelinek yerde genç-

lik çalışmamız açısından partimizin önüne yeni hedefler koymaktan ziyade, V. Parti Kongresi'nde tanımlanan hedefleri bir kez daha gündeme almak gerektiğini vurgulamak yeterli olacaktır.

VI. Parti Kongresi'ni takip eden süreçlerde gençlik içerisinde gelişen, öne çıkan güç ve kadroları zamansız bir şekilde gençlik çalışmasından çekmemek gerektiğinin bir kez daha önemle altını çizmeliyiz. Elbette gençlik çalışması partimiz açısından önemli bir kadro rezervidir. Fakat bu rezervlerin sağlıklı bir şekilde değerlendirilmesi, gençlik çalışmasını zayıflatacak zamansız tasarruflara gidilmemesi gerekir.

GENÇLİK BÜROSU

(...)

POLİTİK GENÇLİK ÖRGÜTÜ

Politik gençlik örgütü politikası partimizin geleceğe dönük hazırlığının gençlik alanında karşılığı olarak gündeme gelmişti. Gençlik mücadelesinin bütünsel ihtiyaçları esas alınarak gündeme getirilen bu politika; birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi yaratma perspektifinin örgütsel formu olarak bizzat genç komünistler tarafından 2014 yılında hayata geçirildi. Bugün bu alanda beş yıllık bir deneyime sahibiz. O tarihten bu güne politik gençlik örgütünün etki ve faaliyet alanı belirgin bir şekilde daralmış olsa da, geleceğe hazırlık bağlamında bu politika tüm güncelliğini ve geçerliliğini korumaktadır. Zira içinden geçilen tarihsel dönem yeni fırtınalı süreçler biriktirmektedir. Bu türden süreçlerde gençliğin oynadığı rol ise tarihsel deneyimlerle sabittir. Dahası, bugünkü geriliğine rağmen gençlik hareketi zaman zaman kitlesel patlamalar biçiminde kendisini ortaya koyabilmektedir. Bunun son örneği İÜ'de yaşanan bölünme eylemleri olmuştur.

Politik gençlik örgütünün genç komünistlerin çabası ve ısrarı ile gençlik mücadelesi içerisinde kendisine anlamlı bir yer edindiğini söyleyebiliriz. Gençlik hareketi içerisinde henüz kendi gerçek misyonunu oynama zeminlerinden yok-

Gençlik çalışması

sun olsa da, politik gençlik örgütü artık gençlik mücadelesi içerisinde etkin bir taraf ve politik odaktır. Bugünkü en dar haliyle bile temel kurumlarını işletmekte (MYK, Genel Kurullar, Türkiye Meclisleri, Yerel Meclisler vb...), gençliğin birleşik, kitlesel örgütü olma prensibini işleyişiy-le güvence altına almaya çalışmaktadır. Bununla birlikte politik gençlik örgütü-nün daha dinamik bir politik merkeze ihtiyaç duyduğu açıktır. Politik refleksleri diri, gençlik hareketine ve mücadelesine önderlik edebilecek bir merkeze sahip ol-mak onun hâlâ da en belirgin ihtiyacıdır.

GERİDE KALAN DÖNEMİN İKİ KRİTİK DENEYİMİ VE OKUL ODAKLI ÇALIŞMANIN ÖNEMİ

Genç komünistler geride kalan üç yıllık dönem içerisinde gençlik birliği üzerinden bir dizi gelişmeye müdahale ettiler. Çeşitli gündemlere yönelik müdahaleler üzerinden gençlik içerisinde etkin bir politik güç olmaya çalıştılar. Kongreye sunulan gençlik raporunda bunun ayrıntılı bir dökümü var. Burada öne çıkan iki deneyimin kongre platformunda özellikle incelenmesi ve eleştirel bir değerlendirmeye konu edilmesi, gençlik çalışmamızın yeni dönemi açısından önemli bir yerde duruyor. Bunlardan ilki OHAL koşullarında gençlik örgütlerinden DGB

tarafından gerçekleştirilen direniş. İkicisi ise, İÜ'de yaşanan bölünme eylemleri ve genç komünistlerin harekete dönük müdahaleleri.

DGB tarafından OHAL koşullarında hayata geçirilen direniş, komisyonumuzun gençlik hareketini ele alan ön metninde şu şekilde değerlendiriliyor: *"Bu sürecin en anlamlı çıkışı, devrimci gençlik örgütlerinden DGB'nin İstanbul Üniversitesi ana kapısı önünde başlattığı direniş oldu. OHAL döneminin ilk direnişiydi bu. Kararlı, ısrarlı ve kendisine yönelen saldırıyı politik manada karşılayan bir direnişti."*

Söz konusu direniş gerek gençlik örgütleri tarafından, gerekse saldırının hedefinde bulunan akademi camiası tarafından gereğince sahiplenilmiş olsaydı yaratacağı etki çok daha öte olabilirdi. Fakat biliyoruz ki bu gereğince yapılmadı. Aynı eleştiriyi partimize de yapabiliriz. Zira OHAL'in bu ilk direniş partimiz tarafından da yeterince sahiplenilemedi. Bu deneyimden parti olarak sonuçlar çıkarmak durumundayız. Yeni dönemde gençlik mücadelesi ve hareketi içerisinde öne çıkan ve toplum çapında etki yaratma olanakları barındıran gençlik eylemleri karşısında daha diri reflekslere sahip olabilmek bakımından bu özellikle gereklidir.

Dönemin ikinci önemli deneyimi ise

üniversiteleri bölmeyi hedefleyen saldırı karşısında patlak veren gençlik eylemleri oldu. İstanbul Üniversitesi merkezli eylemlere daha ilk anında müdahil olan genç komünistler hızla sürecin öznesi olmayı da başarabildiler. Gelişen eylemlere yönelik doğru politikalar üreten, talepler formüle eden, ilkeli davranan ama gerekli esnekliği de göstererek hareketi ileriye taşımaya çalışan genç komünistler, bu sayede üniversitenin içerisinde kendilerine faaliyet zeminleri yaratabildiler. Hareketin o anki seyri ve düzeyini gözeterek örgütsel formlar, eylem biçimleri ve araçlar oluşturmaya çalışan genç komünistler, sürecin ardından kalıcı imkanlar yaratmayı da bu sayede başardılar.

Geride kalan dönemin bu iki deneyimi, okul odaklı çalışmaya yoğunlaşıldığında, elde edilebilecek sonuçlar konusunda yeterli bir fikir vermektedir. Bu iki gelişmenin VI. Parti Kongresi'nin ardından gençlik çalışmamızın yönünü dönmesi gereken alana da ayna tuttuğunu belirterek değerlendirmemizi noktalıyoruz.

GENÇLİK YAYINLARI

Gençlik yayınlarının verili tablosu gençlik çalışmamızı yansıtan bir ayna niteliği taşıyor. Zira gençlik çalışmamızda yaşanan nicel ve nitel daralma, ister istemez yayınlar cephesini de doğrudan

etkiliyor.

Bunun en çarpıcı örneği ara dönemde politik gençlik dergisinin yayın hayatının parti merkezi tarafından dondurulması oldu. Uzun yıllardır belli bir nitelik ve periyot ile yayın hayatını sürdüren, gençlik hareketi içerisinde kendisine anlamlı bir yer açan politik gençlik yayını, gençlik çalışmamızın yaşadığı daralma ve nitel zayıflamanın dolaysız bir sonucu olarak, yayın hayatına ara vermek zorunda kaldı. Parti merkezi bizzat gençlik yayınına sahip çıkarak ve sorumluluk alarak bu sorunun üstesinden gelmeye de çalıştı, fakat parti örgütlerinden gereken destek ve çabayı alamadığı için yayını geçici bir süreliğine durdurma yoluna gitti.

Hali hazırda yayın hayatını sürdüren sosyal medya sayfaları, zaman zaman aksasa da aylık olarak çıkan lise ve meslek lisesi yayınları ise, gençlik çalışmamızda yaşanan yetersizliklerin izini taşıyor. Bununla birlikte, özellikle lise yayınları bu alana dönük ısrarın bir göstergesi olarak fazlasıyla anlam taşıyor.

Yeni dönemde gençlik yayınlarının güçlendirilmesi, amaca uygun periyot ve nitelikte çıkarılması gençlik güçlerimizin eğitimi ve gelişimi ile doğrudan bağlantılı olacaktır. Dahası, parti örgütlerinin gençlik çalışmasına, gündemlerine ve yayınlarına dönük ilgisi ve katkısı da gençlik yayınları açısından anlamlı sonuçlar doğuracaktır.

EĞİTİM

Eğitim çalışmaları gençlik içerisinde kadrolaşmanın en kritik halkalarından birini oluşturuyor. Etrafımızda şekillenen genç güçleri marksist dünya görüşü üzerinden sistemli bir şekilde eğitmek, buna paralel olarak parti çizgisi ve programını eğitim çalışmalarının vazgeçilmez başlıkları haline getirmek, ertelenemez bir görev olarak önümüzde duruyor.

Bu bağlamda partimiz yeni dönemde gençliğe dönük özel eğitim programları çıkarmalı, söz konusu programları yerel ya da merkezi organizasyonlarla (kamp vb. etkinlikler üzerinden) belli bir sistematik içerisinde hayata geçirmelidir.

GENÇLİK KOMİSYONU

Aralık 2018

Lise çalışmamızın üç ayağı

K. Irmak

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma sorumluluğu ile sınıfı örgütlemeyi esas alan, sınıf içinde güç olmaya çalışan bir parti olarak çalışma alanlarına yükleniyoruz. Bu yüklenişin gerisinde stratejik sektörlerin Türkiye ekonomisinde tuttuğu yer, işçi sınıfının profili, mücadele dinamizmi vb. faktörler yer alıyor. Bu yanı sıra bir bütün olarak liseli gençlik büyük bir rezerv kaynağı durumunda. Bunu salt meslek liseleri üzerinden tanımlamak, liseli gençliğin potansiyelini görmezden gelmek olacaktır.

Liseli gençlik, gençliğin en dinamik kesimi olarak mücadeleye olan ilgisi ve dinamizmi ile bir potansiyeli işaret etmektedir. Toplam çalışmamız içerisinde verimli bir alan olarak, yerel çalışmayı güçlendiren, ona dinamizm kazandıran bir işleve sahiptir. Dolayısıyla bu alanda alınacak her mesafe, dolaysız olarak sınıf çalışmamıza da yansacaktır. Yerel örgütlerimizin bu çalışmayı yürütecek genç güçler beklemesi ise, bu önemli alanı değerlendirememek anlamına gelecektir.

YENİ BİR BAŞLANGIÇ İHTİYACI!

Yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacımız var. Elbette parti olarak liseli gençlik çalışması açısından geçmişe göre farklı bir yerdeyiz. Mesleki eğitim alanı dahil lise çalışmamızda farklı alanlarda zengin deneyimlere sahibiz. Toplam deneyimlerimizin bir birikime dönüşmesi doğallığında zaman alacaktır.

Lise çalışmamızın tablosu düz bir çizgide ilerlememiştir. Ancak her zayıflama sürecinde partinin dikkatini bu alana çekmek, deneyimlerimizden dersler çıkarmak, çalışmanın sürekliliğini sağlamak temel bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu salt lise çalışması açısından değil toplam parti çalışması açısından da önemlidir. Liseli gençliği örgütlemek bir yanı sıra partinin geleceğini de güvencelemek demektir.

YEREL ÖRGÜTLERE DÜŞEN SORUMLULUKLAR

Liselere dönük çalışmanın örgütlenmesinde yerel örgütlere önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Hedef liseler saptamak, buna uygun pratik planlama yapmak ve uygulamak gerekmektedir. Bugünkü tablomuz göz önüne alındığında, çalışmayı güvencelemenin yolu için

içine girmektedir. Bunu uzun dönemdir tartışmamıza rağmen pratikte karşılığını üretmekte zorlanma yaşıyoruz. Lise çalışmamızın önemi ya da önemsizliği üzerine tartışmaları kuşkusuz geride bıraktık. Sorun bunu pratikte örgütlenme sorunu. Artık hiçbir alanda hiçbir yoldasımız "liselilerle de mi biz ilgileneceğiz?" demiyor. Ancak pratikte yine genç ve deneyimsiz güçlerimiz üzerinden planlamalara gitmek durumunda kalınabiliyor. Bunun nedenleri ne olursa olsun, ürettiği sonuç farklı olmuyor. Yeni bir başlangıç tanımlaması tam da bundan kaynaklanıyor. Çalışmamızın önünü açacak bir faaliyet kapasitesi ve iradesi göstermek zorundayız. Bunu yaptığımızda çalışma giderek kendi önünü açacaktır.

Toplumsal atmosfer ve artan baskılar faaliyeti liselere taşımada kuşkusuz zorluklar yaratıyor. Ancak liseli gençliğe ulaşmanın tek yolu lise önleri değil. Liselilerin yaşam alanları bizim çalışma yürüttüğümüz bölgelerdir. Bu da işimizi bir nebze kolaylaştırmaktadır. Hedef liseleri geride bırakacak bir pratikten bahsetmiyoruz. Hedeflenen liselere ulaşmanın bir yolunu bulmalı, politikamızı taşımaları ve örgütlemeliyiz.

LİSE ÇALIŞMAMIZIN BİR AYAĞI GENEL LİSELER

Liseli gençliğin maruz kaldığı gerici cereyanın etkisi büyüktür. AKP dışında iktidar görmemiş bir nesil gerçekliği ile karşı karşıyayız. Buna rağmen ileri kitleleri siyasal gündemlere ilgili, devrimci mirasa ve değerlere sempati duyuyor. 1 Mayıslar'a, Denizler'in anmalarının katılımı, Che'nin sahiplenilmesi bu yanını göstermektedir. Çalışmanın geleceğinin iki ayağından biri bu ilerici kitle üzerinde kurulacaktır.

Genel liseleri ilgilendiren gündemler, gericiğe karşı etkin bir ajitasyon-propa-

ganda, genel siyasal gündemler, devrimci önderlerin yaşamları, devrimci şiarlar birlikte ele alınmalıdır. Genel araçlar çalışmanın ilk zamanları için bir ihtiyaçtır. Ancak çalışma mesafe aldıkça yerel araçlar da ihtiyaç haline gelecektir.

Propagandanın güçlü yapılması, hedefli ve sistemli bir faaliyet açısından önemli bir yere sahiptir. Yayınların kullanımı, bildiriler, stickerlar, duvar yazılamaları sanıldığından daha etkili araçlar haline gelebilmektedir. Örneğin hep sesinizi taşıdığınız bir lisede kısa sürede tanınır hale gelebilirsiniz. Ve bu kurulacak bir bağ için kolaylık sağlar. Yoğun bir propaganda faaliyetini önümüze koymalı ve etkisini toplamak üzere planlama yapmalıyız.

SACAYAĞININ BİR DİĞERİ BİLEŞENİ MESLEK LİSELERİ

İkinci ayak ise meslek liseleridir. Belli alanlarda anlamlı bir pratiğimiz bulunmaktadır. Bu pratiklerden çıkardığımız sonuçlar önemlidir. Kısa vadede bir beklenti içinde olmamak, uzun soluklu bir çalışma hattı ortaya koymak durumundayız. Bir süredir bu alana dair sözümüzü pratikte söylemekte zorlanıyorduk. Alanın içine girdikçe başka sorun alanları karşımıza çıktı.

Meslek liseleri üzerinden adım attığımız yerellerden birindeki deneyim bu açıdan ön açıdır. Başlangıçta genel lise çalışmasının olanakları üzerinden meslek liselerine yüklendik. Hem zorluluktan hem de yetersizliklerimizden kaynaklı "tek bir alana" yüklendiğimizde, belli sorunlarla karşı karşıya kaldık. Gerici kuşatmanın etkisi altında bir kesim olduğu için kısa vadede sonuç almanın kolay olmadığını gördük. Belli illerde, Alevi ve Kürt emekçilerinin yaşadıkları semtlerdeki meslek liselerinde tablo farklı olabiliyor. Ama bu liseler bizim he-

deflediğimiz değil, daha tali alanlardaki liseler olabiliyor.

Yaşadığımız zorlanmalara rağmen vazgeçmemek, hedeflerimizi aksatmadan bir yol çizmek durumundayız. Henüz adım atmadığımız yerlerde ise bir başlangıç yapabilmeliyiz.

LİSE ÇALIŞMASINDA YAYINLARIN MİSYONU VE KULLANIMI

Yayınların çok yönlü bir işlevi bulunmaktadır. Yayınların kullanımı çalışmanın önünü açar, yayınlara katkının örgütlenmesi kurulan ilişkiyi iletir, dağıtımının örgütlenmesi bu iki adımla birebir bağlıdır.

Hedef kitleye hitap etmesi, dilinin ve içeriğinin buna uygun olması, tamamen çalışmanın düzeyi ile ilgilidir. Çalışmayı yürüten yerel örgütlerimiz yayınlarda birinci derecede muhataplardır. Lise yayınlarımızın misyonu konusunda yeterli açıklığımız bulunmaktadır. Güncel gelişmelerden Ekim Devrimi'ne, kapitalizmin yarattığı tahribattan film tanıtımına, geniş bir alan üzerinden sözünü söylemek sorumluluğu ile yükümlüdür. Liseli gençliğin ilerici kesimine ulaşmak, politik olarak tarafsızlaşmak bakış açısı ile hazırlanmaktadır. İçerik ve dil yönüyle yetersizlikler taşısa da, lise çalışmamızda mesafe aldıkça bu sorunlar çözülecektir. Liseli yayınlarımızın güvencelenmesi de hâlâ yerel çalışmalarımızın sorumluluğundadır.

Liseli yayınlarımızın ajitasyon-propaganda ve örgütlemenin her adımında işlevi büyüktür. Buna uygun bir gözle tekrar planlanmak önemli bir yerde durmaktadır. Yazı katkısından dağıtımına, militan satışından liselilerin eğitimine somut planlamalar yapmak bize yol olacaktır.

Lise çalışmamızı sacayağına benzetmeye çalışırsak, ayaklardan biri genel liselerdeki ilerici kesim, bir diğeri meslek liseleri, üçüncüsü ise yayınlardır. Bunları sağlam kurduğumuzda, liseli birliklerimiz, liseli genç komünistler çalışmamız bu üç ayak üzerinde yükselecektir. Devrimci bir sınıf hareketi yaratma faaliyetinin kadrolarını da, işçi sınıfının devrimci öncülerini de bu zeminde var edebileceğiz.

(Ekim, Sayı: 318, Temmuz 2019)

“Popüler kültür” üzerine...

Son dönemlerde popüler müziklere, kitaplara, filmlere vs. ye bakınca işler acı-sı bir tabloyla karşılaşılıyor. Tam da düzenin istediği gibi, toplumdaki gerçek sorunlardan uzak kitaplar, müzikler vb. ön planda. Pizzanın mutlu etmesinden nasıl aşık olunacağına dair her şeyi anlatıyor bu kitaplar!

Sanat ve edebiyat, toplumun kötü zamanlarında topluma yön gösterici olmalı, toplumu aydınlatmalıdır. Toplumun sorunlarını ele almalı ve toplumun sesi olmalıdır. Ancak son dönemlerde “sanat” gerçekten birkaç zengin halk ile adeta dalga geçtiği bir faaliyet haline geldi. En kötüsü de “popüler kültür” ürünü kitaplar, en çok satılanlar arasında yer alıyorlar. Bu, özellikle TV ve sosyal medya özendirilmesiyle sağlanıyor. Tabii tüm bunları yönlendiren bir burjuvazi var.

Sanattan her zaman korkmuştur burjuvazi. Burjuvazinin Orhan Kemal, Nazım Hikmet, Sabahattin Ali ve daha nice sanatçıya yönelik tutumu, bu konuda başka söze gerek bırakmıyor. Kitapların halkın sesi olması bu sistem ve sahipleri için tehlikelidir. O yüzdendir ki egemen sınıf, sanatı her zaman elinde tutmak istemiş ama bunu tam olarak başaramamıştır.

Bu yeni dönemde ise ortaya birkaç “sanatçı” çıkıyor ve anlamsız şeylerden bahsederek, yığınla kitap piyasaya sürüyor. Reklamalarda, TV’de ve sosyal medyada gördüğümüz kişiler oluyor bunlar genelde. Satışları da iyi oluyor bu kitapların. Çünkü popüler insanlara aitler ya da onlar tarafından reklam ediliyorlar!

“Eğer biz kapitalizmi yok edemezsek, kapitalizm bizi yok edecek!” Buna izin vermeyelim. Sistemi reddedip ona karşı birlik olmalıyız. Ancak bu şekilde hem benliğimizi hem de insanlığı kurtarmış oluruz. Unutmayalım ki gerçek mutluluğun yolu mücadeleden geçiyor!

Daha çok gençler arasında yaygın olan bu “popüler kültür” gerçekten gençliğin bilincini türlü türlü yalanlar ile köreltip, sorunları görmesini engelliyor. Aynı etki gençliğin gittiği kafelerden giydiği kıyafetlere ve dış görünüşüne kadar uzanabiliyor. Moda denen şeye uymaya çalışan milyonlarca genç var. Bu gençlerin çoğu dış görünüşünü beğenmiyor. Çünkü burjuvazi, reklamalarda veya moda dergilerinde belirlediği figür ile kendi “tip”ini dayatıyor. En iyi kafeye gitmez ise arkadaşları tarafından dışlanacağı-

nı, en iyi telefonu almazsa teknolojiden uzak sayılacağını, en iyi kıyafeti giymezse “paçoz” olarak görüleceğini düşünebiliyor gençler. Bu yüzden psikolojik sorunları olan, toplumdan uzaklaşan ve intihara meyilli gençler yetişiyor. Burjuvazinin istediği de tam olarak bu.

PEKİ, NE YAPMALI?

Cevap basit aslında. Sistemin bizi yönetmesine izin vermeyeceğiz. Bunu ise ancak bu sistem ile mücadele ederek

başarabiliriz. Sistem ile mücadele ederken ayrıca sistemin seni dönüştürmeye çalıştığı veya dönüştürdüğü insan ile de mücadele edeceğiz.

“Eğer biz kapitalizmi yok edemezsek, kapitalizm bizi yok edecek!” Buna izin vermeyelim. Sistemi reddedip ona karşı birlik olmalıyız. Ancak bu şekilde hem benliğimizi hem de insanlığı kurtarmış oluruz. Unutmayalım ki gerçek mutluluğun yolu mücadeleden geçiyor!

ÇORLU'DAN BİR DLB'Lİ

Çorlu'da belli bir süre çalıştığım fabrikada çocuk işçi çalıştırılmasının yanı sıra, 18 yaşından büyük işçilere sigorta yapılmıyor. Ayrıca işçilere asgari ücret dahi verilmiyor. İşçiler günlük 50 TL üzerinden çalışıyorlar. Normalinden daha az dinlenme ve yemek süreleri var. Sağlıksız çalışma koşulları da cabası...

İşçiler ile sohbet ettiğimde hepsi bu durumdan şikayetçiydi. Ancak “işsiz kalmamak için buna mecburuz” gibi cümleler kurarak, kendilerine bir çıkış yolu bulamadıklarını söylüyorlardı. İşçiler paralarını geç almaktan ve mesailerin yattamasından yakınıyor, ancak buna dair bir çözüm üretmiyorlar. Onlara mücadele etmenin öneminden ve daha önce kazanılmış haklar olduğundan bahset-

Bir fabrika çalışması deneyimi

tim. Greif işgalini anlattım ve birliğin önemini vurguladım.

Fakat fabrikalarda işçilere tamamen bireycilik dayatılıyor. İşçiler bir yarışa sürükleniyor ve tabii ki korku altında tutuluyorlar. Oysa düzenin bize dayattığı bireyciliğe, korkuya ve baskıya karşı birlik olmanın önemi, işçi sınıfının geçmiş mücadele tarihinden, kazanılmış haklardan ve ödenen bedellerden açıkça görülebiliyor. İşçi sınıfına bunları anlatmak, tekrar tekrar anlatmak biz sınıf devrimcilerinin görevi.

İşçi sınıfı sanki bir kurtarıcı bekliyor, kendi gücünün farkında değil. Bu durum yakın zamanda gerçekleşen Kale Kayış ve Flormar direnişlerinden de yansıyor. Bürokratik sendikacılığa takılmış olan direnişler işçilerin mücadele azmini kırıyor. İşçi sınıfı ne bürokrat sendikacılardan ne de kutsal şeylerden medet ummalı.

İşçi sınıfı ancak kendi gücüne, birliğine ve mücadele azmine güvenebilir. “Sendikal bürokrasi, fiili mücadele ile aşılmadan, hiçbir direniş zaferle sonuçlanamaz!” Bunun pratikte en yakın ör-

neği Greif işgalidir. Greif işçileri yalnızca patronlara değil, sendika ağalarına da korku salmıştı. Çünkü sendika bürokrasisine göre hareket etmediler, yeri geldiğinde sendikayı da işgal edebildiler. “Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır!” şiarını benimseyerek, sınıfa harika bir deneyim bıraktılar.

Bugün bu karanlıktan çıkış yolu, işçi sınıfının gücünün farkına varması, birliğin ve örgütlü olabilmenin önemini anlaması ve öfkesini en sert şekilde sergilemesidir. İşçi sınıfı gerek patronlara gerekse sendikal bürokrasiye karşı militan bir mücadele yürüterek, haklarını ve geleceğini zorla koparıp almalıdır.

Gelecek mutlak sosyalizm!

ÇORLU'DAN BİR DLB'Lİ

ABD'nin İran'a 40 yıldır dinmeyen öfkesi

A. Vedat Ceylan

Amerikan emperyalizmi, İran'a boyun eğdirmek için savaş çığırtkanlığını ve saldırgan tutumunu sistematik olarak yoğunlaştırıyor. Özellikle Çin, Rusya, İngiltere, Fransa ve Almanya ile birlikte kendisinin de imzacısı olduğu, İran'la 2015 tarihli nükleer anlaşmadan tek taraflı olarak çekilmesinin ardından gemi azaıya aldı.

Son aylarda uygulanan ekonomik yaptırımları ağırlaştırmanın yanı sıra bir dizi provokasyona girişiyor, "askeri seçenek masada" diyerek, "Eğer İran savaş istiyorsa, bu İran'ın resmen sonu olur" gibi tehditlerle savaş kışkırtıcılığını tırmandırıyor. Örneğin provokatif tatbikatlar düzenleyerek, İran'ın etrafını saran askeri üslerine yığınak yaptı. Bir uçak gemisi ile taarruz filosunu ve nükleer kapasiteli bir B-52 bombardıman uçağını Basra Körfezi'ne gönderdi. ABD deniz piyadelerini taşıyan bir amfibi çıkarma grubunu bölgeye sevk etti. Bunları 1.000 ABD askerinin daha bölgeye gönderilmesi izledi. Bütün bu saldırganlık ve provokasyonlar, güya "ABD'nin bölgesel çıkarlarına" yönelik olduğu iddia edilen İran kaynaklı tehditleri ortadan kaldırma, İran'ın bölgede "istikrar bozucu eylemler"ini önleme, "saldırgan İran'ı durdurma" ve elbette ki "barışı koruma" adına yapıyor. Üstelik tüm bunlar İran'a karşı savunmacı önlemler olarak sunulabiliyor.

İNGİLTERE'DEN ABD'YE AÇIKTAN DESTEK

ABD'nin nükleer anlaşmadan çekilmesi sürecinde AB üyesi ülkelerle birlikte temkinli hareket eden İngiltere, bu tutumundan hızla çark etti. Önce Cebelitarık Boğazı'nda İran'a ait petrol tankerine el koydu. Ardından Basra Körfezi'ne bir donanma göndereceğini açıkladı.

İlk olayda, İran'dan Suriye'ye ham petrol taşıdığı iddia edilen bir tanker, 4 Temmuz 2019'da Cebelitarık Boğazı'nda İngiltere ordu kuvvetleri tarafından durduruldu. "Avrupa Birliği yaptırımları"ni (ambargoyu) deldiği iddiasıyla durdurulan tankerin mürettebatı tutuklandı. İngiltere'ye bağlı Cebelitarık özerk yönetimi yaptığı açıklamada, Grace 1 isimli tanker rotasının Suriye olduğuna dair ellerinde güvenilir bilgiler bulunduğunu belirtti.

Yaşanan gelişmeler neticesinde İran,

İngiltere'nin Tahran Büyükelçisi'ni Dışişleri Bakanlığı'na çağırarak, tanker durdurulmasıyla ilgili tepkisini ilettili. Ardından İran'dan, "İngiltere'yi bu tutumuna pişman edeceğiz" türünden sert açıklamalar geldi. İran Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Abbas Mousavi, tanker durdurulmasının herhangi bir hukuki temeli olmadığını belirterek, olayı "bir çeşit korsanlık olarak" değerlendirdiklerini söyledi. 13 Temmuz'da bir açıklama yapan İngiltere Dışişleri Bakanı Jeremy Hunt ise, "Tahran, tanker Suriye'ye gitmeyeceğini garanti ederse, tankeri bırakırız" diyerek, "meseleyi tırmandırma yanlısı olmadıklarını" ekledi.

ABD'NİN 40 YILLIK HAYALİ: İRAN'I DİZE GETİRMEK!

İran'a yeniden diz çöktürmek ABD emperyalizminin 40 yıllık rüyasıdır. 1979'da İranlı işçi, emekçi ve yoksul kitlelerin baskı ve sömürüye karşı direnişleri sonucunda ABD ve batılı emperyalistlerin kuklası, faşist diktatör Şah Rıza Pehlevi ülkeyi terk ederek Mısır'a kaçmıştı. Humeyni önderliğindeki gerici-dinci mollalar, ilerici-devrimci güçlerin vahim hatalarının da sağladığı avantajlarla, geniş yığınları peşlerine takmayı başararak, yönetimi ele geçirdiler.

İşçi ve emekçiler, yoksul yığınlar çektikleri sefalet ve baskının nedeni olarak ABD'yi ve onun kuklası Şah Rıza Pehle-

vi'yi görüyorlardı. Gerici-faşist mollalar hem laiklik düşmanı Ortaçağ artığı yaklaşımları gereği hem de kitlelerin bu bilincine rağmen ABD ve batılı emperyalistlerle dostluk içinde iktidarda kalamazlardı.

ABD kuklası Şah'a ve dolayısı ile ABD emperyalizminin İran'daki çıkarlarına mollaların çelme takmalarından ötürüdür ki ABD kırk yıldır yapamadığını (İran'ı dize getirmek) Trump aracılığı ile yapmak istiyor. Dinci-gerici molla rejimi ise İran işçi sınıfı ve yoksul emekçi halkının ABD ve batılı emperyalistlere karşı öfkesini peşinden sürükleyerek iktidarını pekiştirmeye çalışıyor.

EMPERYALİST ODAKLARIN GÖLGESİNDEKİ İRAN'IN KISA TARİHİ

İkinci Dünya Savaşı sırasında "İttifak Devletleri" İran'ı işgal ederek, İran'ın başında bulunan Şah Rıza Han'ı tahttan indirip yerine oğlu Muhammed Rıza'yı getirdiler. Muhammed Şah Rıza Pehlevi 1941 yılından İran'dan kaçmak zorunda kaldığı 1979'a kadar, ABD ve batılı emperyalistlerin İran'daki çıkarlarının bekçiliğini yaptı.

Bu baskı ve zulüm yıllarında yoksul kitlelerin mücadelesini peşinden sürüklemeyi başaran Muhammed Musaddık önderliğindeki Millî Cephe, o güne kadar ABD ve İngiltere tarafından işletilen "İran Petrollerinin Millileştirilmesi Yasası"ni

1951'de meclisten geçirmeyi başardı. Muhammed Musaddık 1951'de sevinç gösterileri eşliğinde başbakanlık koltuğuna oturdu. Petrol gelirlerinin sadece İran tarafından halkın ve ülkenin ekonomik gelişimi için kullanılacağını ve seçim kanununu değiştireceğini açıkladı.

Petrol gelirlerinin "halkın ve ülkenin çıkarları için kullanılması" açıklaması ABD, İngiltere ve onların çıkar bekçisi Şah'ı rahatsız etmişti. İran petrolünün pazarlanması konusunda Muhammed Musaddık İngiltere ve ABD ile yürüttüğü görüşmelerden bir sonuç alamadı. 1952'de İran'a ambargo uygulandı ve ülke en büyük gelir kaynağı olan petrolü satamaz duruma getirildi. ABD ve İngiltere, ambargoyu kaldırmak karşılığında daha önce İran'da faaliyet gösteren petrol şirketlerinin zararlarının karşılanmasını istediler. Musaddık ise bunu kabul etmedi.

ABD ve İngiltere'nin baskısı ile Şah Rıza Pehlevi'nin müdahaleleri/tehditleri sonucunda Muhammed Musaddık istifa ettirildi. Musaddık'ı desteklemek için 21 Haziran 1952'de halk sokağa çıktı ve kanlı çatışmalar yaşandı. Akabinde Şah kitlelerin öfkesinin önüne geçmek için Musaddık'ı yeniden başbakan olarak atamak zorunda kaldı.

1953'te ABD ve İngiltere'nin doğrudan içinde yer aldığı bir darbe ile Şah yeniden hakim hale getirildi. Musaddık tu-

tuklanarak üç yıl hapis cezasına ve ömür boyu ev hapsine mahkum edildi. Pehlevi, İran petrolünü emperyalistlerin emrine yeniden sunsa da kağıt üzerinde de olsa millileştirilmişliğine dokunamadı.

1979'da Şah'ın devrilmesi için, keza başka dönemlerde de -iki yıl önce olduğu gibi- dinci-faşist molla rejimine karşı meydana çıkan kitleler hala Musaddık'ın posterlerini taşıyorlarsa bu ona duyulan özlemden değil, İran işçi ve emekçilerinin emperyalist boyunduruğa, dinci-gerici molla rejimine karşı duydukları öfkendir. Dolayısıyla ne ABD, İngiltere ve diğer emperyalist odakların ambargolar aracılığı ile İran halkına yaşattıkları acılar İran işçi sınıfı ve emekçilerini dize getirebilir ne de bunu iktidarlarını pekiştirmek için şovenist duygular eşliğinde kullanan dinci-faşist molla rejimi...

İRAN'A YÖNELİK BİR SAVAŞ BÖLGESEL VE HATTA KÜRESEL BİR FELAKET OLABİLİR

Yakın zamanda ABD ile yaşanan "İHA krizi" ve son olarak İngiltere ile devam eden "tanker krizi" gösteriyor ki ABD, İngiltere ve diğer emperyalist odaklar İran'a karşı saldırı provokasyonlarına, şimdilik "bir adım ileri, iki adım geri" şeklinde de olsa devam edecekler.

Kızıyan emperyalist rekabetin, yoğunlaşan nüfuz mücadelelerinin, artan saldırganlık ve savaşların çeşitli biçimlerde sahnelendiği Ortadoğu, daha büyük savaşlara ve felaketselere aday bir coğrafya olmaya devam etmektedir. İran'a yönelik süren kuşatma ve artan savaş tehditleri, bunun göstergelerinden biridir. ABD emperyalizminin küresel hegemonyasını koruma ve güçlendirme girişiminin sonucu olan bu saldırganlık, Ortadoğu'da bölgesel ya da emperyalist küresel bir savaşa yol açma tehlikesini büyütülmektedir.

"Farklı köken ve kültürlerden halkları emperyalizme ve yerel egemen sınıflara karşı ortak çıkarlar ekseninde birleştirebilmek için, anti-emperyalist, devrimci-demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, zorunlu asgari koşuldur. Bölge halklarının, özellikle de halen gerici iç boğazlaşmalarla kan kaybeden ülkelerin en büyük talihsizliği, böyle bir programa sağlam ve istikrarlı bir temel oluşturacak modern sınıfsal yapıdan yoksun olmalarıdır.

"Bu nesnel olgu devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına bölgesel düzeyde bakmayı özellikle gerektirmekte, bölgede modern sınıf ilişkileri bakımından nispeten daha ileri, dolayısıyla daha gelişkin bir işçi sınıfına sahip ülkelerin (özellikle Türkiye, Mısır ve İran) devrimcilerine çok daha özel bir sorumluluk yüklemektedir." (TKİP VI. Kongre Bildirgesi)

LSG Sky Chefs'te direniş ve dayanışmayla kazanabiliriz!

İşçiler olarak LSG'de başlattığımız direnişle yeni bir döneme adım attık. Birçok bölümü tek tek satmakla yetinmeyen LSG patronları, daha ucuz işçiyi işi yürütmek için yurtdışında (Çekya'da) yeni bir bölüm açtılar. Bununla da kalmayıp, LSG gibi koca bir işletmeyi, binlerce işçinin ekmek kapısı olan fabrikayı satacaklarını duyurdular.

Yıllardır büyük emeklere bugünleri getirdikleri işyerlerinin satış haberi işçi ve emekçiler tarafından büyük bir tedirginlikle karşılandı. Neticede kapitalizm bu, işçiden-emekçiden almadan durmuyor. 2013'teki kötü sözleşmeyle bazı hakları elinden alınan LSG işçisinin canı zaten yanmış olduğu için, bu satış karşısında kayıtsız ve duysız kalamazdı.

Öncü işçiler olarak hemen harekete geçtik. Her iki işletmedeki işçilerin katılımıyla, geçtiğimiz ayın 19'unda bir piknik düzenleyip, bir araya gelmiş olduk. Burada LSG'nin satışına karşı nasıl bir yol izleyeceğimizi, nasıl daha iyi örgütlenebileceğimizi ve hep birlikte direnebilmenin yollarını tartışıp, yönümüzü belirlemiş olduk.

Her zaman olduğu gibi biz işçi emekçilerden desteğini hiç eksik etmeyen BİR-KAR'dan arkadaşlar da bizimle birlikteydiler. Gerek işletmelerin önünde bildiri dağıtarak gerekse bu gibi etkinliklerimizde bizimle birlikte olarak sorunumuza sahip çıktılar. İşçi ve emekçinin sömürüldüğü her yerde biz de karşı çıkacağız diyen BİR-KAR yine işçi ve emekçinin yanındaydı.

Piknikte BİR-KAR'dan bir arkadaş da söz alıp konuştu. İşçilerin örgütlü olup direnmesine, birkaç saat de olsa iş bırakmanın önemine vurgu yapan arkadaşın o

günkü söylemi bugün LSG'de hayat bulmuş oldu.

İşçinin sendikası olan ver.di'nin başına çullanan sendika ağaları patronlarla birlikte hareket ediyorlar. Onların bize bir faydası olmayacak diyen LSG işçisi, öncü işçilerin yönlendirmesiyle kendi inisiyatiflerini kullandılar. Önce Münih, sonra Frankfurt Werk-1 ve ardından Werk-2'de işi bırakarak gündemdeki satışa karşı bir direniş başlattılar. 5 Temmuz'da yapılan toplantıda Lufthansa patronlarının işçilere açıklamış oldukları satış planlarının ardından LSG işçisinin başlatmış olduğu direniş büyüyerek devam ediyor.

Şüphesiz, kendi inisiyatifiyi kullanarak direniş başlatan işçiler adına sevindirici bir durum.

Kapitalizmin tozundan dumanından boğulan, nefes alamayan işçi ve emekçilerin özgüçlerine güvenerek, kendi inisiyatiflerini kullanarak fiili direnişe geçmiş olmaları, işçi sınıfı ve emekçiler payına şimdiden büyük bir kazanımdır. Bu kararlı duruş devam etmelidir.

Sürmekte olan direnişin dışarıya ve Lufthansa'ya yansımaları şu şekilde oluyor: Lufthansa uçaklarında kaptan anons yaparak, yolculara yiyecek ve içecek verilmeyeşinin nedeni LSG işçisinin grevde olması diyor ve Lufthansa adına özür diliyor. Bunun dev bir işletme olan Lufthansa'nın canını nasıl yaktığını tahmin etmek çok da zor olmasa gerek.

Bu direnişle birlikte bariz bir şekilde işçiler arasında bir ayrışma yaşandı. Nasıl anlatılır, nasıl tarif edilir bilemiyorum ama doğrusu ben tanımlamakta zorlanıyorum. Öncü bir işçi olarak duruş sergileyen, konuşurken mangalda kül bırakmayan bazı arkadaşların, direniş

başladığında kül yutmuş gibi direnişin en arka saflarında yer almış olduklarını görmek tabii ki acı verici. Hiç beklemediğimiz, sesiz kalan işçi arkadaşların ise, direniş sahiplenip ileriye götürmüş olmaları hem şaşırttı hem de çok sevindirici.

Kendi halinde görünen işçilerin o kadar da kendi halinde olmadığını görüyoruz direnişte. Örneğin öncü bir arkadaşımız, vermiş olduğu emekten ötürü direniş sahiplenen bir işçi arkadaşına teşekkür edince, "Görevimiz!" şeklinde yanıt alıyor. Bunları, işçiler adına gurur verici buluyorum. Her işçinin bilmesi gereken de bu değil midir? İşyerine sahip çıkmak, sömürüye karşı direnmek, direndikçe de gelecek nesillere daha güzel yarınları bırakmak demek değil midir?

Diğer firmalardan gelen desteklere de değinmeden geçemem. Direnişte olan LSG işçilerinin işlerini yapmaları için LSG şefleri Frankfurt havaalanındaki diğer firmaları arayarak yardım istiyorlar. Havaalanındaki diğer firmaların öncü işçileri ise "Hayır, biz LSG işçisinin direnişini destekliyoruz" diyerek, bu talebi reddediyorlar. Ayrıca Berlin'deki LSG işçileri telefonla arayıp direnişimizi desteklerini ilettiler. Destek sunan tüm dost ve yoldaşlara yürekten teşekkürler...

Önemli ve zorlu bir süreçten geçiyor LSG işçisi. Yolu emekten, yüreği sevgiden ve umutları güzel yarınlardan yana olan herkesten, biz işçi ve emekçilere destek olmalarını bekliyoruz.

Sesimize ses olan tüm dost ve yoldaşlara teşekkürü şimdiden bir borç biliyoruz...

FRANKFURT'TAN BİR LSG İŞÇİSİ

“Doğu Almanya” işçisi eşit haklar için direniyor

30 yıl önce tekrar birleşen Almanya, doğuda çalışan işçilere karşı o tarihten bugüne çifte standart uygulamaya devam ediyor. Ücretler ve çalışma saatleri arasındaki fark, kapitalist tekellerin karşı çıkması sonucu batı ile eşitlenmiyor.

Daha önceleri batıda da 38 saat olan haftalık çalışma süresi, 1984 yılında bütün metal sektöründeki yaygın grevler sonucu, ücretlerin aynı kalması koşuluyla, zaman içerisinde kademeli olarak 35 saate indirildi. İşçi sınıfının yaygın mücadeleleri sonucu kazanılan bu haktan, Doğu Almanya’da çalışan işçiler yararlanmıyor. Onlar hâlâ haftada 38 saat çalışmak zorundalar. Ayrıca “İşverenler Birliği”ne bağlı olmayan ve tabir yerindeyse orman kanunlarının hüküm sürdüğü birçok işletmede haftalık çalışma süreleri 50 saati buluyor.

Almanya’nın tekrar birleşmesinden bugüne kadar, Doğu Almanya’da çalışan emekçiler ikinci sınıf muamele görüyorlar. Kendilerini her anlamıyla aşağılayan bu duruma karşı 35 saatlik iş haftası ve ücretlerin eşitlenmesi talepleriyle yıllardır birçok grev ve direnişe imza attılar. Bir tarafta kapitalist tekellere karşı direnen metal işçileri, diğer tarafta sermayenin hizmetindeki sendika bürokratlarının ihanetleri nedeniyle taleplerini kabul et-tiremediler.

Yıllardır süren bu mücadele 2018 yılında on binlerce metal ve elektronik sanayisi işçisinin direnişleri vesilesiyle tekrar gündeme geldi. “Yeni duvarlara hayır, 35 saatlik iş haftası hemen şimdi!” çağrısıyla mücadeleye başlayan Doğu Almanya işçileri, bu süreçte batılı sınıf kardeşlerinden çok anlamlı destekler gördüler. Onlarca işyerine yayılan direniş, kapitalist tekellerin yanı sıra sendikal bürokrasi üzerinde bir basınç yaratmış bulunuyor. Çünkü bu sefer direnişe sadece Doğu Almanya’da yaşayan işçiler değil, batılı sınıf kardeşleri de dahil olmuş durumdalar.

Sanayi proletaryasının Almanya’nın birçok şehrine yayılan eylemleri Doğu Almanya’daki kapitalist tekelleri sendikayla görüşmelerin yapılması yönünde zor-luyordu. “İş yaşamındaki duvarları parçalayalım” çağrısıyla Berlin’de bir araya gelen batılı ve doğulu on binlerce metal işçisinin eylemi ise kapitalist tekellerin yanı sıra sendika bürokratları üzerindeki basıncı yükseltti. İşçi sınıfın yarattığı

bu basıncın bir sonucu olarak, IG-Metall sendikası bürokratları ile Berlin-Brandenburg Metal İşverenler Birliği (VME) temsilcileri 2018 yılında 35 saatlik iş haftası ve ücretlerin eşitlenmesi konusunda masaya oturmak zorunda kaldılar.

Almanya’nın en güçlü metal sektörü tekellerinin temsilcileri, bu görüşmelerde işçi sınıfının çalışma saatleri ve ücretlerin eşitlenmesi yönündeki taleplerine karşı çıkarak, bunun birçok işyerini yok edeceği yönünde görüş belirttiler. Aynı dönemde bütün Almanya’da gerçekleşen sınıfın fiili kitlesel eylemleri, kapitalist tekelleri, bu taleplerin 2019 yılının ilk yarısında tekrar görüşülmesi yönünde bir karara imza atmaya zorladı.

Öte yandan Almanya’nın Siemens, Thyssen-Krupp, RAG, VW, BMW gibi en önemli kapitalist tekelleri, kitlesel işçi çıkarmaları gündeme getirerek, hizmetlerindeki Merkel hükümetine, işçi sınıfının taleplerine karşı harekete geçmesi yönünde ultimatoma verdiler. Kendi çıkarlarına ters düşen sosyal uygulamalar, emisyon atıkları konusundaki yeni düzenlemeler ve çevrenin daha iyi korunması yönündeki planlardan vazgeçilmesi durumunda bunun bedelinin daha ağır olacağı yönünde tehditkar açıklamalar yaptılar. Ama asıl olarak metal sektörü tekelleri, özellikle işçi sınıfının batı ile doğu arasındaki çalışma saatleri ve ücretlerin eşitlenmesi yönündeki en haklı taleplerinin hızlı bir şekilde gündemden çıkartılması için yoğun bir çaba sarf etmeye başladılar.

35 saatlik iş haftası ve ücretlerin eşit-

lenmesi yönündeki taleplerin ele alınacağı görüşmeler için, IG-Metall sendikası ile Doğu Almanya Metal İşverenleri Birliği temsilcileri mart ayında tekrar bir araya geldiler. Kapitalist tekellerin temsilcileri, 22 Haziran’da altıncısı yapılan görüşmelerde, IG-Metall’in bu istemlerine hiçbir şekilde olumlu yanıt vermeyeceklerini açıktan dile getirdiler. Bu görüşmede, iş saatlerinin düşürülmesi bir yana, haftalık çalışma saatlerinin 40 saate çıkarılmasını önerdiler.

İŞÇİ SINIFI HAKLARINI SENDİKAL İCAZET SINIRLARINA HAPSEDİLMİŞ MÜCADELEYİ AŞARAK KAZANABİLİR

Kapitalist tekellerin bu küstahlığı metal işçileri cephesindeki öfkeyi daha da büyüttü. İşçi sınıfı kapitalist tekellerle kurulan görüşme/uzlaşma masalarının yıkılması, bunun yerine aktif fiili mücadelenin seçilmesi yönünde bir irade ortaya koydu. Sınıfın saflarında her geçen gün büyüyen bu öfkenin boşaltılması amacıyla sendika bürokratları tarafından “35 saatlik iş haftası hemen şimdi!” çağrısıyla, 29 Haziran’da Berlin’de bir yürüyüş düzenlendi.

IG-Metall bürokrasisi, sınıfın saflarında hızla büyüyen mücadele dinamiklerine dayanarak kapitalist tekelleri dize getirecek olan genel grev silahına sarılacağına, hafta sonuna denk getirilen bir yürüyüş eylemiyle kimin hizmetinde olduğunu bir kez daha sergiledi. Sendika bürokratlarının bu ikiyüzlü oyunu metal işçileri saflarında bir karşılık bulmadı. Ni-

tekim 2,3 milyon üyesi bulunan sendikaların bu yürüyüşüne, her taraftan ücretsiz otobüsler kaldırılmasına rağmen 50 bin civarında bir katılım oldu. Büyük reklamı yapılan bu yürüyüşe gösterilen ilgisizliğin asıl nedeni, işçi sınıfının saflarında sendika bürokratlarına karşı hızla büyüyen güvensizliktir. İşçiler ayrıca, tezgahlanan bu oyunun bir parçası olmayı reddettiklerini açık bir şekilde dışa vurmuş oldular.

Metal ve elektronik sektörü Alman kapitalizminin can damarıdır. Kapitalist Alman tekelleri bu sektör üzerinden uluslararası birçok pazarı elinde tutarak, dünyanın dördüncü ekonomik gücü haline gelmiştir. Bu sektörde yaşanacak en küçük bir sıkıntı, Alman burjuvazisini büyük açmazlarla yüz yüze getirecektir. Bundan dolayıdır ki kapitalist Alman tekelleri, işçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek elde ettiği bütün kazanımlara amansız bir şekilde saldırmaktadırlar.

Bu saldırıların hedefindeki sanayi proletaryasının ana gövdesini oluşturan batılı ve doğulu metal işçileri bu süreçlerde büyük deneyimler biriktirmekte, dostunu ve düşmanını ayırt etmeyi öğrenmektedirler. Metal işçisi bir yandan bütün devlet kurumlarını kullanarak amansızca saldıran kapitalist tekellerle mücadele ediyor, diğer yandan da her hak arayışında sınıfı sırtından hançerleyen sendika bürokratlarını tanıyor. İşçi sınıfı er ya da geç kendisi için bir sınıf olmayı öğrenecek, üretimden gelen gücüne yaslanacak, sırtında yaşayan bu asalakları mutlaka hak ettikleri çöplüğe gönderecektir.

Almanya'dan silah sevkiyatında Türkiye yine başta

Türk sermaye devletinin yürüttüğü savaş politikaları doğrultusunda silah ve saldırganlığa yaptığı harcamalar dikkat çekiyor. Emperyalistlere bağımlılığını pekiştiren sermaye devletinin dış ticaretinde önemli bir yer tutan Almanya'dan yapılan sevkiyatlarda da Türkiye başı çekiyor.

Almanya'nın bu yılın ilk 4 ayında gerçekleştirdiği silah sevkiyatının yüzde 60'ı Türkiye'ye gitti. Türkiye'ye yapılan sevkiyatın 184 milyon 100 bin avroyu bulduğu öğrenildi. Bu yılın ilk yarısında Türkiye için verilen silah satış izinleri ise geçen yılın tamamını neredeyse ikiye katladı.

DW Türkçe'de yer alan haberde, Alman Federal Meclisi Sol Parti Grup Başkanvekili Sevim Dağdelen'in soru önermesine Almanya Ekonomi Bakanlığında gelen yanıtı göre, Türkiye'ye bu dönemde sadece donanma alanında sevkiyat

yapıldı. Türkiye'nin, özellikle Alman şirketi ThyssenKrupp Denizcilik Sistemleri'nin (TKMS) katılımıyla Türkiye'de üretilen 214 sınıfı denizaltı için malzeme satın aldığı tahmin ediliyor. Alman hükümeti bu yapı malzemelerinin Türkiye'ye sevkiyatını 2009 yılında onaylamış ve 2 milyar 490 milyon avroluk Hermes kredisine satışına da güvence vermişti.

SÖZDE SINIRLAMA GETİRİLMİŞTİ

Alman silah şirketlerinin ülke dışına silah ve askeri malzeme satışı için Alman hükümetinden onay alması gerekiyor. Hermes kredileri ise Alman ürünlerinin ihracatını garantiye alan bir tür devlet güvencesi. 15 Temmuz 2016 tarihinde yaşanan darbe girişiminin ardından Türkiye'nin Hermes güvencesi ile silah ve askeri malzeme satın almasına sınırlama getirilmişti. Ancak geçen yıl daha önce

izni verilen silah satışlarının sevkiyatı devam etti. Almanya'dan Türkiye'ye geçen yıl 242 milyon 800 bin avro değerinde silah sevkiyatı gerçekleşti. Bu rakam da geçen yıl Alman silah ihracatının yaklaşık üçte birini oluşturdu.

TÜRKİYE'YE SATIŞ İZİNLERİ ARTTI

Alman hükümetinin Türkiye için verdiği silah satışı izinleri de iki yıllık gerileme döneminin ardından yeniden yükseliş eğilimi gösteriyor. Yeşiller Partisi'nden Omid Nouripour'un bir soru önermesine Alman Ekonomi Bakanlığının verdiği yanıtı göre, Alman hükümeti bu yıl 5 Haziran'a dek Türkiye için 23 milyon 300 bin euroluk silah satışına yeşil ışık yaktı. Bu rakam, 2018 yılı bütününde Alman hükümetinin onayladığı 12 milyon 900 bin euroluk satış izninin neredeyse iki katı.

AB'den Türkiye'ye yaptırım kararı

Avrupa Birliği (AB) Dışişleri Bakanları, Türkiye'nin Doğu Akdeniz'deki doğal gaz sondaj çalışmaları üzerine atacağı adımları görüşmek üzere 15 Temmuz'da Belçika'nın başkenti Brüksel'de bir araya geldi.

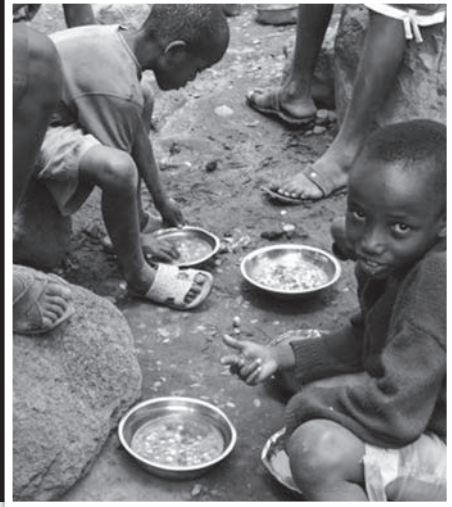
Toplantıda doğal gaz sondajı yapılması nedeniyle yaptırım kararı alındığı açık-

landı.

Alınan yaptırım kararları içerisinde AB'den aktarılan kaynaklarda kesinti ve AB ile Türkiye arasındaki Kapsamlı Hava Taşımacılık Anlaşması müzakerelerinin durdurulması da yer alıyor.

Toplantı öncesinde basına açıklama yapan Avusturya Dışişleri Bakanı Alexan-

der Schallenberg, "Bugün Türkiye'ye karşı bir dizi önlem alacağız. Avrupa Yatırım Bankası üzerinden daha az fon ve kredi sağlanacak, havacılık anlaşmasıyla ilgili müzakereler durdurulacak. Başka yaptırımlar da olabilir" demişti. Schallenberg, ayrıca Kıbrıs'a tam destek verdiklerini de belirtmişti.

BM: 821 milyondan fazla insan açlık çekti

Birleşmiş Milletler'in (BM), dünya genelinde açlık çeken insanlara ilişkin araştırmasının sonuçlarını dün açıkladı. 'Dünyada Gıda Güvenliği ve Beslenme Durumu' raporuna göre 2018 yılında 821 milyonu aşkın insan açlık çekti.

2015 yılından bu yana açlık çeken insanların sayısındaki artış sürekli devam ederken iki yıl önce bu rakamın 811 milyon olduğu hatırlatıldı.

Açlık çeken insanların bu artışının savaşlar, iklim değişikliği ve yetersiz beslenmeye bağlı olarak yükselişte olduğuna dikkat çekildi.

Raporda öne çıkan veriler ise şu şekilde:

*821.6 milyon insan yani dünya nüfusunun yüzde 11 açlık çekiyor.

*Açlık oranının en yüksek olduğu yer Afrika. Kıta genelinde her beş kişiden biri, Doğu Afrika'da ise her üç kişiden biri aç.

*Afrika nüfusunun yüzde 20'si, Asya nüfusunun da yüzde 12'den fazlası aç, Latin Amerika ve Karayipler'de oran yüzde 7'nin altında.

*Açlık, özellikle ihracat ürünlerine bağımlı orta gelirli ve ekonomik büyümenin gerilediği ülkelerde artıyor.

*Her kıtada kadınlar erkeklerden daha çok açlık çekiyor. Kadın erkek açlığı oranı arasındaki farkın en büyük olduğu yer Latin Amerika.

*2012'den bu yana düşük doğum ağırlığı oranının azaltılmasında ilerleme sağlanamadı, bu bebeklerin ölüm veya bedensel olarak az gelişme riskini artırıyor.

*Dünya genelinde yaklaşık 149 milyon çocuk açlıkla bağlantılı gelişim sorunları yaşıyor.

Kadınlar Clara Zetkin'e ne borçludur? / 2

Ç. Petek

CLARA'NIN SOLUKLU MÜCADELESİ

Clara, örgütlü yaşamının başından beri kadının ezilmişiği sorununa ilgi duymuştur. Soruna hep Marksizm'in perspektifinden bakmış, bu konuda açık ve berrak bir bilince sahip olmuştur.

Oysa Clara'nın annesi Josephine Vitale burjuva kadın hareketinin temsilcilerindedir. Yaşadığı köyde dernek kuran aktif bir kadındır. Bu dernek dönemin feministlerinden Luise Otto Peters ve Auguste Schmidt ile bağlantılıydı. Clara da annesi sayesinde Auguste Schmidt tarafından yönetilen Leipzig'de kız öğretmen okulunda okudu. Burada herkes burjuva feminist harekete ilgi duyuyor ve katılıyordu. Annesi ve öğretmeni Clara'yı gelecekte kendi geliştirdikleri hareketin parlak bir temsilcisi olarak görüyorlardı. Oysa o yaşamını geleceğin sahibi olan işçi sınıfının mücadelesine adayacak, kadınların ancak sosyalizmle kurtulabileceğini tüm yaşamı boyunca savunacaktı.

KADIN İŞÇİLER ARASINDA ÇALIŞMA

Almanya'da kadınların siyasal partilere ve derneklere üye olmaları ve çalışma yürütmeleri yasağı 1908'e dek sürmüştür. Alman işçi hareketinin tarihinde ise ilk kez 1891 yılında, kadının politik, ekonomik ve hukuksal açıdan tam eşitliği maddesi SPD'nin Erfurt Programı'nda yer almıştır.

Clara Almanya'ya döndükten bir süre sonra, Stuttgart'ta yeni gelişen sosyalist kadın hareketinin propaganda organı olan "Die Arbeiterin" (Kadın İşçi) adlı yayının yazı kurulu yöneticiliğini üstlenir. İyi bir örgütçü ve ajitatör olarak kadınları Sosyal Demokrat Partisi'ne örgütlemeye başlar. Clara daha sonra (1892-1917 yılları arasında) editörlüğünü yapacağı "Gleichheit" (Eşitlik) dergisiyle kadın işçiler arasında çalışma yürütecektir.

Kadınlara ilişkin örgütlenme yasağını aşmak için parti bünyesinde kadınlar arasında ajitasyon ve propaganda komisyonları oluşturulur. Bu komisyonlar 1895'de yasaklansa da, 1900'de partinin ilk legal kadın konferansı gerçekleştirilir.

Kadın işçi hareketinin gelişmesi üzerine 1892 yılında sendikalar kadın işçileri örgütleme kararı alır. Parti bünyesinde oluşturulan kadın komisyonları da 1907'de tekrar aktif çalışma başlatır. Aynı yıl içinde II. Enternasyonal bünye-

Editörlüğünü yaptığı "Eşitlik"te, çalışma süresinin kısaltılması, aynı işe eşit ücret, anneler ve çocuklar için koruma kanunları, fabrikalara kadın denetimcilerin yerleştirilmesi, üretimi evinde yapan kadın işçilerin koşullarının iyileştirilmesi, kadına tam politik eşitlik, kadına eşit eğitim ve serbest iş olanağı, uşaklık düzeninin kaldırılması, çocuk sömürsünün bertaraf edilmesi gibi konular işlenmiştir.

sinde ilk sosyalist kadın konferansı toplanır. Tüm bu çalışmaların başarısında Clara'nın önderliği ve emeği önemli bir rol oynamıştır.

"Marx, proleter ve burjuva kadın hareketi arasındaki bağı kesip atan kılıcı dökmüş ve onu kullanmayı öğretmiştir; ama o aynı zamanda, birincisini (proleter kadın hareketini) kopmaz biçimde sosyalist işçi hareketiyle birleştiren, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesine bağlayan anlayış zincirini de yaratmıştır. Böylece o, mücadelemize, hedef açıklığını ve büyüklüğünü, üstünlüğünü kazandırmıştır" diyen Clara, bu kılıcı hayatının sonuna kadar en etkin bir biçimde kullanmıştır.

Clara, proleter kadın hareketinin gelişiminin önünü açan örgütlenme biçimleri, mücadele ve ajitasyon yöntemleri üzerinde yazınsal büyük bir miras bırakmıştır.

FEMİNİZME KARŞI MÜCADELE

"İşçi kadınlar, kadınların eşitliği sorununun bağımsız bir sorun olmadığını kesinlikle farkındalar; aksine bu sorunun daha büyük olan sosyal sorunun bir parçası olduğunu çok iyi biliyorlar. Bu sorunun günümüz toplumu sürdükçe, şimdi

olduğu gibi hiçbir zaman çözülmeyeceğinin ve bunun ancak, toplum şeklinin köklü bir biçimde değiştirilmesiyle mümkün olabileceğinin kesin olarak bilincindedir." Clara'nın bu vurguları kadın işçi çalışmasının nasıl ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Öte yandan, "ister ekonomik, ister düşünsel-ahlaki açıdan olsun, burjuva kadın hakları savunucularının çabalarını" yerinde çabalar olarak değerlendirir. Ancak proleter kadının bağımsızlık mücadelesinin, "burjuva kadınının kendi sınıfının erkeğine karşı verdiği mücadeleye denk bir mücadele olamayacağını" net bir şekilde ifade eder. Çünkü kadın işçilerin mücadelesi, "kendi sınıfının erkeğiyle birlikte kapitalist sınıfa karşı verdiği mücadeledir... Proleter kadın, kendi sınıfının erkeğiyle el ele vererek kapitalist topluma karşı mücadele etmektedir" der.

Ona göre burjuva kadın hareketi "bir burjuva sınıf hareketidir ve öyle kalacaktır. O, burjuvazinin feodal toplumun egemen ve yönetici tabakalarını alaşağı ettiği ve burjuvazinin egemen siyasi iktidara yükseldiği kurtuluş mücadelesinin son filizidir." Aynı zamanda burjuva kadın hareketinin, "burjuva düzeninin reforme edilmesi için, cinsiyetin cinsiyete karşı mücadelesine yoğunlaştırılan, geniş

emekçi kadın kitleleri üzerindeki yanıltıcı, felç edici etkisini" haklı olarak eleştirir ve kadın işçileri uyarır.

Clara küçük-burjuva feminizmine de aynı sınıfsal bakışla yaklaşır. Ancak SPD için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. SPD bünyesinde Marksizmden uzaklaşan eğilimlerin temsilcileri, kadın sorununda da sapmalar yaşamaktadır. Daha çok öğretmenler ve o dönemin "beyaz yakalıları"ndan oluşan ve sosyal söylemler kullanan küçük-burjuva feministleriyle yakın ilişkileri vardır. Bunlar Yeni Ahlakçılar diye bilinen Anneliği Koruma ve Cinsel Reformlar Birliği aktivistleridir. Oy hakkı, eşit haklar, kürtaj hakkı, kolay boşanma hakkı gibi konularda kampanyalar yürütmekte ve sendikal faaliyetlere katılmaktadırlar. Tezgâhtarları ve ev işçilerini örgütlerler. Kadın işçiler için konferanslar düzenlerler. SPD ile Hür Sendikaları delegelere göndermeye ve düzenledikleri gösterilere davet ederler. Bu çağrılar Zetkin tarafından hep reddedilir.

Clara, feminist hareketin sosyalist kadın hareketi üzerinde nüfuz kazanma ve onu amaçlarından saptırma çabasına karşı hep mücadele etmiştir. Çünkü o sınıf bilinci olmayan Kadın işçilerin burjuva feminist hareketin etkisinde kalarak ufkunun daralmasını, gelişiminin engel-

lenmesini ve mücadeleden sapmasını istemiyordu.

Clara SPD içindeki liberal eğilimlere karşı mücadelesinde “Eşitlik”i etkin bir şekilde kullanırken, gündelik basında ve toplantılarda da bu iç mücadeleyi sürdürüyordu. Bu açıdan Lily Braun ile sürdürdüğü tartışmalar bilinmektedir. Lily Braun doksanlı yılların ortalarında burjuva kadın hareketinden sosyal demokrat harekete geçmiş, partinin reformist kesiminin de desteğiyle, burjuva kadın hareketi ile kadın işçi hareketini birleştirmeye çalışmıştır.

Bu çerçevede bir başka örnek şudur: 1895’te kadınların örgütlenmesini yasaklayan Dernekler Kanunu’nun kaldırılması için bir kampanya yürütülmektedir. Çeşitli örgütlenmelerin birlikte yürüttüğü bu kampanya sırasında, radikal feministlerden Minna Cauer ve Lilyvon Gizycki ile SPD üyesi Adela Genrhard tarafından bir dilekçe kaleme alınır. SPD’nin merkez yayın organı Vorwärts (İleri) dilekçeyi bir destekleme bildirisi ile birlikte yayımlar ve parti üyelerinden dilekçeyi imzalamalarını ister. Clara Zetkin “Eşitlik”e dilekçeyi yayınlamak zorunda kalır ancak şu notu ekler: “Biz, işçi sınıfının sınıf bilincine sahip her üyesine bu dilekçeye kesinlikle karşı çıkmak gerektiğini hatırlatırız.” Bu tartışma sonucunda Clara’nın, radikal feministleri destekleme eğilimde olan Wilhelm Liebknecht ile polemik içeren bir makalesi Vorwärts’ta yayınlanır. Engels V. Adler’e yazdığı bir mektupta, “Clara haklı ve çetin uzun bir savaşımdan sonra makalenin kabul edilmesini sağladı. Bravo Clara!” diyerek ona olan desteğini belirtir.

KADINLARA OY HAKKI VE DİĞER TALEPLER

Clara, her zaman için işçi sınıfın bağımsız çıkarlarını gözeterek demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin talepleri formüle etmiş ve mücadelesini yükseltmiştir. Dönemin öne çıkan talebi oy hakkı üzerine gerek enternasyonal bünyesinde gerek kendi partisinde verdiği mücadele buna örnektir.

II. Enternasyonal’in 1907 Stuttgart Kongresi’nde, Adler’in Avusturya Partisi’nin, seçim hakkı mücadelelerinde, burjuva partileriyle uzlaşma lehine kadınların oy verme hakkından feragat etmesini sınıf uzlaşmacı bir eğilim olarak eleştirir. Enternasyonalin tüm partilerinin, devrimci sınıf mücadelesinin bir parçası olarak seçim hakkı mücadelesi için kitlelerin seferber edilmesini ilkesel bir mücadele olarak yürütmekle yükümlendirmesi gerektiğini, “kadınlar için seçim hakkı” talebinden vazgeçilemeyeceğini açıklar.

Clara SPD’nin 1906 Mannheim Parti

Kongresi’nde de, kadınların seçme hakkı üzerine raporunda, sosyalist kadın hareketi ile kadının burjuva kurtuluşu arasındaki ilkesel karşıtlığı bu talep üzerinden net bir şekilde koymuştur: “Proleter kadın... yalnızca iktisadi ve kültürel yaşam çıkarlarını savunmak için seçim hakkına ihtiyaç duymuyor, seçim hakkına örneğin kendi sınıfının erkek dünyasına karşı mücadele etmek için değil, bilakis her şeyden önce kapitalistler sınıfına karşı mücadele etmek için ihtiyaç duyuyor. Ve dolayısıyla o, burjuva topluma, kapitalist iktisat düzenine dayanak olmak için toplumsal reformu talep etmiyor. Hayır! Biz erkekle eşit politik hakları, bu toplumu devirmek, parçalamak için; yasal engellerle engellenmeden birlikte çalışmak için talep ediyoruz” demektedir.

Kuşkusuz Clara sadece oy hakkı ile yetinmemiş, emeğin korunması çerçevesinde diğer talepleri de mücadele konusu etmiştir. Editörlüğünü yaptığı “Eşitlik”te, çalışma süresinin kısaltılması, aynı işe eşit ücret, anneler ve çocuklar için koruma kanunları, fabrikalara kadın denetimcilerin yerleştirilmesi, üretimi evinde yapan kadın işçilerin koşullarının iyileştirilmesi, kadına tam politik eşitlik, kadına eşit eğitim ve serbest iş olanağı, uşaklık düzeninin kaldırılması, çocuk sömürsünün bertaraf edilmesi gibi konular işlenmiştir.

Bilindiği gibi, Clara’nın önerisiyle 1910 tarihinde Danimarka’nın Kopenhag kentinde toplanan II. Enternasyonal’e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı’nda “Uluslararası Kadınlar Günü” önerisi kabul edilir. 1911’de, “kadınlar oy hakkı” talebinin öne çıktığı, Clara’nın deyimiyle “Dünyanın şimdiye kadar gördüğü, kadının eşitliği için yapılan en görkemli gösterisi” yapılır. 1912 yılında ise yine oy hakkı talebinin önde olduğu kutlamalar polis saldırısıyla yanıtlanır. Bu durumu “kontrol dışı taşkınlıklar olarak

damgalayan” reformist SPD çevreleri, “kadın günü kutlamalarının öldüğünü ilan eden” bir parti kararı alırlar. Ancak bu karar, parti yönetimini olağanüstü toplantıya çağıran Zetkin tarafından iptal ettirilir.

Clara, kadınların sınıf mücadelesine çekilmesi mücadelesinin bir parçası olarak kadınlar ile erkekleri birleştiren tek sendikayı savunuyordu. Ancak dönemin erkek egemen sendikaları ve feministlerin ayrı örgütlenme istemleri ile de mücadele etmek zorundaydı. Zira o dönemin feministleri kadınları ayrı sendikalarda örgütlenmeyi tercih ediyorlardı. Örneğin erkek ve kadın öğretmenler ayrı sendikalarda örgütlüydüler ve kadın tezgâhtarlar karşı erkek tezgâhtarlar birliği vardı.

“EŞİTLİK” VE CLARA

Alman Sosyal Demokrat Partisi’nin (SPD) kadın gazetesi olan “Die Gleichheit” (Eşitlik) 1891’de kuruldu. Clara Zetkin 1892’de “Eşitlik” dergisinin redaktörlüğünü üstlendiğinde, sosyalist kadın hareketi hedefli ve planlı bir önderlikten yoksundu. Parti ile bağı daha zayıftı. Clara ile birlikte bu dergi, sosyalizm mücadelesini büyüten ve kadınları örgütleyen bir işlev kazandı. Clara 1917’ye kadar derginin editörlüğünü yaptı.

Derginin hedef kitleleri, başta tekstil, konfeksiyon, gıda sanayi, ev içi sanayi, ciltçilik ve kadınların etkin olduğu diğer işkollarında çalışan kadınlar ve o dönemin beyaz yakalılardır. Clara, “Okuyuculara” başlıklı köşede “Eşitlik” hakkındaki görüşünü şöyle açıklar:

“Gleichheit, ister kafa, isterse kol emeklerini satsınlar, işçi sınıfının en ileri unsurlarına hitap eder. Onları teorik açıdan bilinçlendirmeye çabalar; tarihsel gelişme yasalarını anlaşılır kılmaya çalışır, işçi sınıfının özgürlük savaşına

bilinçli biçimde kalmakla yetinmemeleri, aynı zamanda yoldaşlarını eğitmekte, aydınlatmakta ve onları kesin bir amaca yönelmiş savaşçılar olarak yetiştirmekte etkili olmaları için yetenekli kılmaya çabalar.”

Clara, “Eşitlik” üzerinden sosyalist kadın hareketine marksist bakış açısıyla yön vermeye çalışmaktadır. Ancak 1904 yılında SPD liderliğinin basıncıyla alınan bir kararla “Eşitlik”in çizgisinde zorunlu bir değişiklik gerçekleşir. Daha geniş bir okuyucu kitlesine ulaşmak için “kadınlar ev kadını ve anne olarak kabullendirmeye ve eğitmeye yardımcı olmak ve çocuklarına iyi bir okuma malzemesi sağlamak” amacıyla bir ek çıkartılmaya başlanır. “Annelerimize ve Ev Kadınlarımıza” ve “Çocuklarımıza” adlarını taşıyan ekler dönüşümlü olarak çıkar. Clara bu “zorunlu” değişikliği işçi çocuklarının eğitimini sosyalist pedagoji doğrultusunda değerlendirmeye çalışır.

Ancak bu değişiklik sadece “geniş kitle” kaygısının ürünü değil, Clara’nın SPD içindeki reformist eğilime karşı duruşuyla da bağlantılıdır. Aynı zamanda, kadın işçi çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde, kadın işçilerin öncülerine yönelik sosyalist eğitim ve örgütlenme çalışmasına verilen öncelik de değişmektedir.

1917 yılına gelindiğinde, Clara ile SPD arasındaki bakış açısı farklılıklarının derinleşmesiyle, “Eşitlik”in redaksiyonu, partinin siyasi çizgisi ile çakışmadığı gerekçesiyle Clara Zetkin’den alınır. Zira Clara’nın “Eşitlik” aracılığıyla yaptığı emperyalist savaş karşıtı propagandası SPD ile uyumsuzdur. Parti yönetiminin oportünist tutumu eleştirilmektedir. “Eşitlik” militarizm ve emperyalist savaş karşıtı bir yayın organı olarak, silah sanayicileri ile burjuvazinin şovenist politikalarını teşhir etmektedir.

(Devam edecek...)

İmamoğlu'nun kreş vaadi ve TÜSİAD'ın raporunun gösterdikleri

Kreş tartışması 31 Mart yerel seçiminin beri gündemde. "Biz iktidara kreş demeyi öğrettik." diyen Ekrem İmamoğlu'nun öne çıkan seçim vaatlerinden biri, İstanbul'a ilk etapta 150 mahallede, sonrasında da tümünde kreş açmaktı. Binali Yıldırım'ın kreş vaadi ise "kreş olmayan 300 mahallede 955 kreş" idi. 23 Haziran seçimlerinin ardından mazbatasını alan İmamoğlu'nun kreş vaaadinin ne kadarını gerçekleştireceğini zaman gösterecek.

23 Haziran seçimlerinin ardından İmamoğlu'nun kreş vaadi TÜSİAD'ın İmamoğlu'nu tebrik ziyaretinde de gündeme geldi. Ziyarette, "Kadınların çalışma hayatına katılımı önündeki zorluklar konusundaki araştırmalar, çocuk bakımının belirleyici nedenlerden birisi olduğunu gösteriyor. Kreşlerin yaygınlığı ve ekonomik olarak erişilebilirliği yeterli değil" denilerek, TÜSİAD'ın kreşlerin yaygınlaştırılmasına yönelik raporu sunuldu. İmamoğlu ise, "Ortak akıl masasına gerçekten derin kabiliyetleri olan aynı zamanda çok ciddi hazırlıkları olan, sosyal politikalar açısından hassas oldukları alanda çok özel hazırlıkları olan TÜSİAD'ın veri tabanından faydalanmak istiyoruz" diyerek, kreş projelerini hayata geçirirken sermayenin ihtiyaçlarını gözeteceğinin sinyalini vermiş oldu.

GÖRÜŞMEDE ADI GEÇEN TÜSİAD RAPORUNDA KREŞ SORUNUN ÇÖZÜMÜ İÇİN NELER ÖNERİLİYOR?

TÜSİAD'ın "İş ve Özel Yaşam Dengesi Yolunda Çocuk Bakım ve Kurumlarının Yaygınlaştırılması" raporu Şubat 2019 tarihli. Hemen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü öncesinde yayınlanan raporda kreş hizmetinin yaygınlaştırılmasının önemi ekonomik ve toplumsal fayda açısından değerlendirilmekte, kreş uygulamaları ile ilgili dünya örnekleri incelenmekte, Türkiye'deki uygulamalar

değerlendirilmekte, ardından da Türkiye'de kreşlerin yaygınlaşması için öneriler getirilmektedir.

TÜSİAD'ın raporunda sunulan önerilerde sermayenin üzerindeki "kreş yükü"nü hafifletecek bir dizi önerinin yanı sıra, devletten sermaye için vergi indirimleri, teşvikler talep edilmektedir. En fazla öne çıkan öneri ise TÜSİAD'ın "Kreş Çeki/Kuponu" önerisidir. "Kreş Çeki/Kuponu" uygulaması raporda şöyle açıklanmaktadır: "Kreş hizmetlerinden faydalandırılacak çalışanlara (anne ya da baba) yemek fişlerine benzer, bu işlerle ilgilenen işletmeler tarafından organize edilen ve işverenler tarafından satın alınan 'Kreş Çekleri' verilmesi." Böylece hem kuponun organize edilmesi için sermayeye yeni bir alan açılırken hem de patronlar üzerindeki yük azaltılmaya çalışılmaktadır. Öneride vurgulanan yemek fişi uygulamasının çalışanlar açısından gerçek hayattaki karşılığı dikkate alındığında kreş çeki ile özel bir kreşin masrafının karşılanamayacağı açıktır. Kısacası

"Kreş Çeki/Kuponu" önerisi TÜSİAD'ın kreş sorununa bakış açısının ve çözümünün iyi bir özetini sunmaktadır.

"Belediyelerin Kreş Hizmetlerinin Yaygınlaştırılması" başlığı altında yapılan bir diğer öneride, "Belediyeler hem kreş hizmeti sunumunda özel sektörle iş birliği yapabilmeli hem de ihtiyaçlar ve talepler doğrultusunda özel sektör çalışanları için bu hizmeti verebilmelidir. İşverenlerin çalışanları için kreş hizmetlerini belediye kreşlerinden almaları durumunda GVK 23/16 kapsamındaki vergi istisnasından yararlanılabilmelidir." denilmektedir. Böylece belediyelerin sermaye için kreş açması ve sermayedarların sanki kendileri kreş açmışlar gibi vergi indiriminden yararlandırılması talep edilmektedir.

PEKİ BELEDİYELERDEKİ MEVCUT DURUM NE?

"Belediyelerin Kreş Hizmetlerinin Yaygınlaştırılması" başlığı altında sunulan istatistik veriler ise mevcut haliyle

İstanbul'da yerel yönetimlerin sundukları kreş hizmetini anlamak açısından faydalı bilgiler sunmaktadır. Raporda yer alan 2018 verilerine göre İstanbul'da belediyelerin açtığı kurumlarda 5 bin 782 çocuk bakım ve eğitim hizmeti almakta, İstanbul'un 39 belediyesinden 16 tanesi kreş veya gündüz bakımevi hizmeti vermektedir. En fazla kreş sayısının olduğu Sancaktepe'de bu sayı 15'tir. Kreş veya gündüz bakımevlerinin hizmet verdiği çocukların yaşları Maltepe, Avcılar ve Sancaktepe belediyeleri haricinde 3 yaştan (36 ay) başlamakta, Avcılar, Beyoğlu, Sancaktepe ve Tuzla Belediyeleri'nin kreş hizmetleri ücretsiz iken, diğer belediyelerde ücretler 220 ila 700 TL arasında değişmektedir. Kısacası belediyeler mevcut haliyle çok sınırlı ve büyük oranda paralı olarak kreş imkanı sunmaktadır.

Mevcut istatistikler belediyelerin kreş ihtiyacını karşılamanın çok gerisinde olduğunu göstermektedir. İmamoğlu'nun TÜSİAD destekli "İlk aşamada 150, sonrasında her mahalleye kreş" vaaadinin ise sermayenin taleplerini karşılamak eksenli yürüyeceği görülmektedir. Ayrıca belediyelerin imkanları ve bütçesi dikkate alındığında İstanbul'daki ilkökul öncesi çocukların kreş ihtiyacının belediyeler aracılığıyla çözülemeyeceği açıktır. Bu durumda yapılması gereken ilkökul öncesi her çocuk için "nitelikli ve ücretsiz kreş" talebi için dışı dışı mücadele vermektedir.

Kütahya'da kadın cinayeti

Kütahya'da 15 Temmuz sabahı kadın cinayeti yaşandı. 31 yaşındaki Nimet Y. tartıştığı eşi Ender Y. tarafından silahla vurularak katledildi.

Sabah saat 10.00 sularında Simav

Küplüce Köyü'ndeki evlerinde dönerken arabada çıkan tartışmanın üzerine aracı yol kenarına çeken Ender Y., tartışmaya devam ettiği Nimet Y'ye tabancasıyla ateş etti.

Başından vurulan kadın anında yaşamını yitirirken Ender Y. de silahla intihar etti.

Çiftin cesetleri Bursa Adli Tıp Kurumu'na gönderildi.

Tutsak sınıf devrimcisi Hasan Akman'dan mektuplar

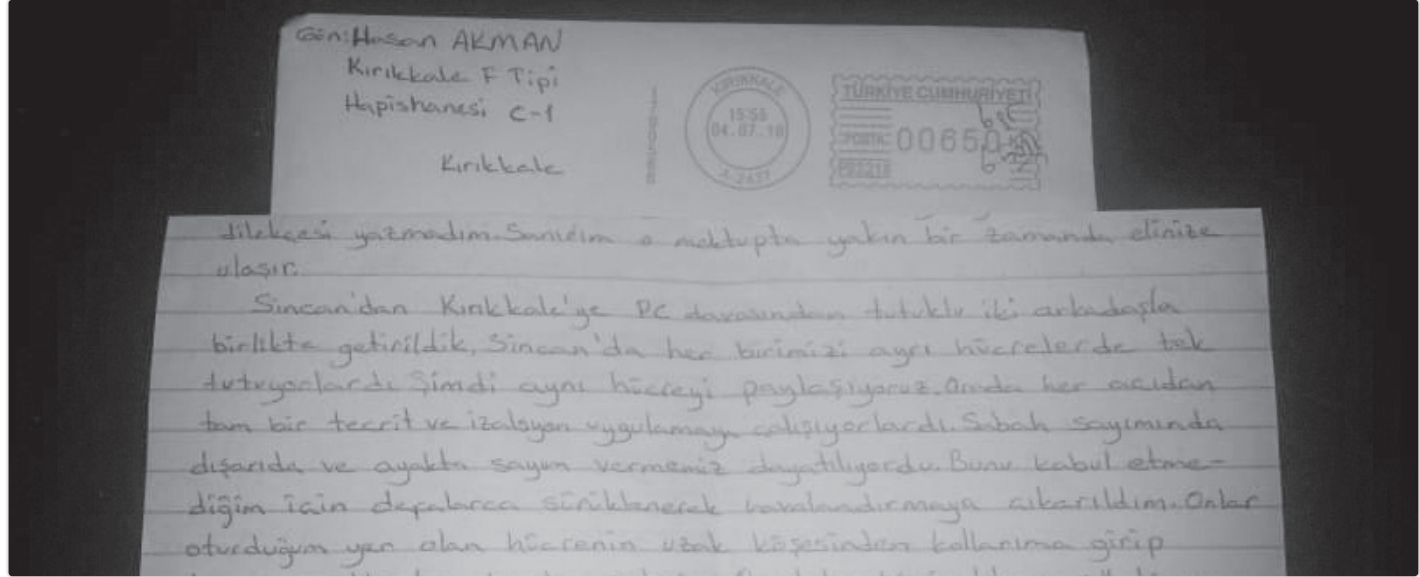
1 Mayıs sabahı Ankara'da yapılan polis operasyonu ile gözaltına alınan ve 6 Mayıs'ta çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanan Hasan Akman, İstanbul'dan bir yoldaşına ve Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'na iki ayrı mektup gönderdi.

SÜRGÜN SEVKİ VE HAPİSHANE KOŞULLARINI ANLATTI

Akman, İstanbul'dan bir yoldaşına gönderdiği mektupta sürgün sevke, sağlık durumuna ve götürüldüğü hapis hane-deki koşullara ilişkin bilgi verdi.

Akman, tutuklanmasının ardından ilk olarak Sincan F Tipi Hapishanesi'ne götürülmüştü. Burada tek kişilik hücrede tutulduğunu belirten Akman, tam bir tecrit ve izolasyonla karşılaştığını aktardı. Tutsaklara sabahları ayakta ve dışarıda sayım vermelerini dayattıklarını belirten Akman, bunu kabul etmediği için, hücrenin uzak köşesinde oturduğunu ve gardiyanların kollarına girip sürükleyerek havalandırmaya çıkardıklarını ifade etti. Bu sırada "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganını attığını da ekledi.

22 Haziran Cumartesi günü, sabah sayımından hemen sonra gelen gardiyanların sevk olacağını söylediğini ancak nereye götürüleceğini söylemediklerini belirten Akman, Sincan'dan hareket eden ring aracı Kırıkkale'ye doğru yönlince nereye götürüleceklerini anladıklarını söyledi. Getirildiği Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde, birlikte sürgün edildiği iki DHKP/C dava tutsağıyla birlikte kaldığı bilgisini verdi.

Sağlık sorunu yaşadığı bilinen Akman ilaçlarına ulaşmada sıkıntı yaşamasa da, getirildiği Kırıkkale Hapishanesi'nde revire çıkma konusunda sorunlarla karşılaştığını ifade etti.

Mektubunda güncel siyasal konulara ilişkin fikirlerini de paylaşan Akman, kısa süre önce hapis hanelerde hayata geçirilen açlık grevi eylemi boyunca devrimci/sol yayınların tutsaklara verilmediğini, açlık grevinin sonlanmasının ardından yayınların tekrar verilmeye başlandığını bildirdi.

"TÜM ÇABALARI BOŞUNA"

Devrimci tutsak Hasan Akman, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'na mektup gönderdi.

"Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya mut-

lak bir gün kurulacak" diyen Akman'ın mektubunun tamamı şöyle:

"Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'na,

Merhaba yoldaşlar,

Sizleri özlem ve hasretle kucaklıyorum. Müzik çalışmanıza ara verip bana kart hazırlamak için ayırdığınız zamandan dolayı sizlere teşekkür ederim.

Sermaye devleti devrimci değer ve düşüncelere yönelik her açıdan saldırıya devam ediyor. 1 Mayıs sabahı evlerimize ve kurumlarımıza yapılan operasyon sonucu benim tutuklanmam muhalif her sesi kısmaya yönelik saldırının bir parçası. Ancak ne gözaltıları ne de zindanları çalışmalarımızın işçi sınıfı ve emekçilerle buluşmasını engelleyemez. Bizler bulunduğumuz her alanda tarihsel haklılığımızdan aldığımız güçle devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalan-

dırmaya devam ediyoruz. Bizim açımızdan zindanlar mücadelenin yeni bir alanından başka bir anlama gelmiyor. Ne aramıza ördükleri kalın duvarlar ne düşüncelerimizden soyutlamak için uyguladıkları tecrit ve izolasyon ne de sürgün sevkleri irademizi teslim alamaz.

Bize yönelen bu ilk saldırı olmadığı gibi son saldırı da olmayacak. Bundan önce de evlerimiz, kurumlarımız basıldı. Yoldaşlarımız tutuklandı. Ancak çalışmalarımız devam etti. Tüm çabaları boşuna. Ne yaparlarsa yapsınlar sonunda kazanan devrim ve sosyalizm mücadelesi olacak. Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya mutlak bir gün kurulacak.

Özgür yarınlarda görüşmek dileğiyle kendinize çok iyi bakın. Umut ve dirençle kalın."

Kapitalizmde bencilliğin başı da sonu da açlık!

Kapitalizmde işçi ve emekçilerin bencilliğe, yani hücrelere hapsolmalarının sonuçlarını çarpıcı bir şekilde gösteren mistik bir hikaye:

Bir kişi öldükten sonra zebani refakatiyle cennet ve cehennemi gözlemlemeye gider.

Cehennemde ortada büyük bir yemek kazanı bulunur. Herkesin elinde de boyundan uzun kaşık var. Hikaye bu ya kaşıkların ucundan tutarak yemek zorunlu. Bu zorunluluktan kaynaklı, kaşıklar uzun olduğu için kimse kazandan yemek yiyemez. Kazandan kaşığı dolduran ağzına götürmeye çalışırken hem yemeği döker hem de kaşığı ağzına götür-

remez. Özcesi hepsi aç ve kuru kemiktir. Sonra cennete gider gözlem yapmaya. Burada da ortada aynı kazan ve yine herkesin elinde boylarından uzun kaşıklar vardır. Ama burada herkes beslenmiş ve sağlıklıdır.

Kişi merak edip zebaniye sorar: "Bu nasıl oluyor? Her şey aynı, ama burada kiler tok ve sağlıklı?" Zebani yanıt verir: "Buradakiler birbirini beslemeyi öğrendi."

Zebaninin yanıtını pratikte görür.

İnsanların kendi ağzına götüremediği kaşığı yanındaki kişinin ağzına götürüp karınlarını doyurduklarına tanık olur.

KENDİ HÜCRESİNE HAPSOLAN EMEKÇİ AÇ KALMAYA MAHKUMDUR!

Kapitalizmde hikayedeki gibi uzun kaşıklar var. Bencillik varsa burjuvalar nasıl semiriyor? Çünkü işçi ve emekçiler uzun kaşıklarıyla ücret karşılığı burjuvazi besliyorlar. Ama aynı işçiler kendi hücrelerine hapsolup, bencil davrandık-

larında kendilerini/birbirlerini besleyemiyorlar. Açlık sınırının altındaki asgari ücret bunun somut bir örneği.

İşçi ve emekçiler birlik olduğunda birbirini beslemeyi başarır. Asgari ücret sadece birlikte mücadeleyle insanca yaşanabilecek düzeye ulaşır. En ufak bir hak bile ancak birlikte mücadeleyle elde edilir.

Özcesi işçi ve emekçiler hücrelerine hapsolup, bencil davrandıklarında cehennemde yaşarlar, yaşıyorlar da. Ama birbirlerini beslemeyi öğrenip, birlikte mücadele ettiklerinde, bugünkü dünya cennete dönüşür.

**20 Temmuz 2015'te Suruç'ta gerçekleşen ve
33 kişinin yaşamını yitirdiği katliamın sorumlusu
dinci-faşist rejimdir!**

**Suruç Katliamı'nın hesabını
emekçiler soracak!**

